

ЖОВТЕНЬ Ч. 9 OCTOBER, 1974

НАШЕ ЖИТТЯ OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ — PUBLISHED BY UNWLA, INC.

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

P. XXXI. ЖОВТЕНЬ Ч. 9

VOL. XXXI. OCTOBER No. 9

Видає Союз Українок Америки
раз у місяць за винятком серпня
Редакторка — Уляна Любович

Редакційна Колегія:
Марія Барагура, Марта Бачинська,
Лідія Бурочинська, Любов Волинець,
Наталія Ішук, Світлана Луцька, Хри-
стина Навроцька, Олександра Різник,
Марта Тарнавська. „Нашим малютам“
редагує Г. Черинь. Розвага, забава —
ред. В. Андрушків. Мовні редакція —
Наталія Лівницька-Холдна.

Адреса Редакції:
108 Second Ave.
New York, N. Y. 10003

Адреса Адміністрації:
4936 N. 13th St.
Philadelphia, Pa. 19141
Tel. DA 4-7304

Річна передплата в ЗСА і Канаді \$7.00
Піврічна передплата \$4.00
Річна передплата в Англії 2½ ф. ст.
Річна передплата в Австралії 5 а. д.
Річна передплата у Франції .. 20 фр.
Річна передплата в Німеччині 15 н. м.
Річна передплата в Бельгії 250 б. фр.

Поодинокое число 80 центів

На обгорці:

Проект Галини Мазепи на жіноче народне вбрання. Чорна, гладка корсетка, обшита золотою лямою. Плахта у відтінках коралевих із синім та зеленим. Коралево-червоні черевички з золотими закаблукками. Рукави вишивані краскою коралевою із сірим. („Нова Хата“ ч. 4, 1934 р.).

Design for a stylized Ukrainian costume, by Halyna Mazepa.

ПРЕДСТАВНИЦТВА
„НАШОГО ЖИТТЯ“

АНГЛІЯ:

Mrs. Myroslawa Rudenska
245 Wigman Rd.
Bilborough Estate
Nottingham, England
Ukrainian Booksellers
49 Linden Gardens
Notting Hill Gate
London W. 2

АВСТРАЛІЯ:

“Library & Book Supply”
16a Prospect St.
Glebe, W9, Victoria
Australia

ФРАНЦІЯ:

Daria Melnykovych
с/о N. 7 887 93 de Paris
26 rue de Tercy, Paris 18-2, France

НІМЕЧЧИНА:

Ukrainischer Frauenverband
Haus der Begegnung
8 Muenchen 5, Rumfordstr. 21

Published by

Ukrainian National Women's League
of America, Inc.

Monthly publication except August

4936 N. 13th St.

Philadelphia, Pa. 19141

Tel. DA 4-7304

Editor: Ulana Liubovych
108 Second Ave.
New York, N. Y. 10003

Subscription in the United States
of America \$7.00 per year, half year
\$1.00. Subscription in Canada \$7.00
per year, half year \$4.00. Subscrip-
tion in England 2½ pound sterling
per year. Subscription in Australia
5 Austr. dollars per year. Subscrip-
tion in France 20 fr. per year.

Second Class Postage, Paid at
Philadelphia, Pa.

Single Copy 80 cents

On the Front Page:

Календарець СУА

5 жовтня — 10-ліття Відділу — 82
Відділ у Нью Йорку

12 жовтня — „25-ліття подружнього
життя членок“ — 1 Відділ СУА,
Нью Йорк

13 жовтня — Вечір Зої Когут — 12
Відділ СУА, Клівленд

19 жовтня — 10-ліття Відділу — 83
Відділ СУА в Нью Йорку

20—27 жовтня — 8-ма виставка твор-
чости молоді, в домівці при 108
Друга Евію — 64 Відділ СУА
в Нью Йорку

27 жовтня — „День Союзянки“ —
Окружна Рада Нью Джерзі

27 жовтня — День Подяки — 33 Від-
діл СУА, Клівленд

9 листопада — Святочний бенкет із
нагоди 25-лття і Вишивані ве-

З М І С Т:

	стор.
Галина Журба: Прийде...	1
Ось і осінь вже прийшла	1
Думки у 50-ліття — Х. Перфець- ка: Майбутнє СУА	2
Вісті Конвенційного Комітету	2
Членки СУА в обороні людських прав	3
О. Т.: Письменниця далекого світу	4
Л. Волинець: Перший Всеукраїн- ський Жіночий Конгрес	6
Наша обкладинка	9
3 листів до Редакції. Відгуки	10
Н. К.: Чому властиво не книжку (фейлетон)	11
Калейдоскоп жіночого життя	12
Г. Чорнобицька: Українська мист- кня в Австралії	13
Нові видання	14
Вісті з Централі	15
Українська вишивка	16
СФУЖО: До українського жіноц- тва. — 83-тя Конвенція Ген. Федерації. — З'їзд Об'єднан- ня Укр. Правосл. Сестрич- тва. — Передплачування „У- країнки в світі“	17
Our Life:	
Ch. Perfecky: Thoughts on the Future	19
M. Dushnyck: Capsule of New Activities	19
Charming recording of Chil- dren's Songs	20
The Welsh Kozak	21
Розвага. Забава	22
Хроніка Округ:	
Округа Північний Нью Йорк	24
Округа Середнього Нью Йорку	29
Посмертні згадки	32
Річні збори	32

черниці — 22 Відділ СУА, Чі-
каго, Ілл.

17 листопада — Дитяча костюмова
забава — 33 Відділ СУА, Клів-
ленд

24 листопада — Ярмарок — 83 Від-
діл СУА в Нью Йорку

24 листопада — Показ моди в залі
Шатов Роял — 101 Відділ СУА,
Шикаго

7—8 грудня — Різдвяний базар — 64
Відділ СУА, Нью Йорк

8 грудня — Різдвяний базар — 8, 12
і 33 Відділи СУА, Клівленд

14 грудня — Річні Загальні Збори —
1 Відділ СУА, Нью Йорк

5 січня 1975. — Різдвяна зустріч —
28 Відділ СУА, Ньюарк

12 січня 1975 — Ялинка — 83 Відділ
СУА в Нью Йорку

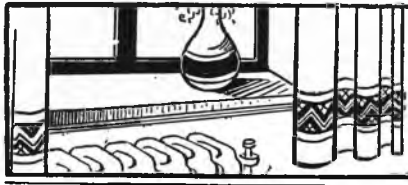
ОСЬ І ОСІНЬ ВЖЕ ПРИЙШЛА

ГАЛИНА ЖУРБА

ПРИЙДЕ...

Нудьгою втомний ранок і тужливий вечір —
день буде догоряти, як забута ватра,
і з ним відійдуть разом всі буденні речі.
День, що по нім ніяке вже не прийде завтра.
Тужитиму. Зір буде тескно у плямах на стінах
шукати давніх візій та й облич. Велика
самотности моєї настане година.
Деся забренить у далах цвіркунів музика
і степово-вечірній почую пах сіна.
Голоси давно змовкли налінуть юрбою,
немов далекий гомін весняного ліса,
рзиспіваним хором стануть наді мною.
І почне опускатись звільна велика завіса.
Прохолодою вічність у груди повіє,
наче подих левади.

І крізь смерку попіль
побачу, може, обрис Юра і Софії,
як Ренан в очах смерти побачив Акропіль.

Осінь. Ми у розпалі наших буднів — буднів особистих, але теж і щоденної праці в організаціях, школах, клубах. А членки нашої організації у праці над підготованням XVII Конвенції СА, яка відкриє й розпічне святкування 50-ліття існування САУ.

Клич Конвенції: „СУЧАСНЕ ЗАВЖДИ НА ДОРОЗІ З МИНУЛОГО В МАЙБУТНЄ“ (Довженко „Зачарована Десна“), тож оглядаємося назад, пишемо історії, звіти, але теж і плянуємо.. Програма Конвенції передбачує вислухання звітів, але теж семінарів, які підготовляють окремі референтури, а на яких будуть розглянені методи праці на майбутнє. Наче мандрівники, що пнуться вгору і пристанули на закруті, щоб поглянути вниз на пройдений шлях, а тоді вперед — чи далека, чи стрімка дорога, які ховає вона небезпеки.

Але є ще сьогодні. А воно в нас, що б ми не робили, чим би не були зайняті, затінене, до болю сумною, трагічною, але й величною тінню Валентина Мороза та всіх тих, хто разом із ним приймає хрест голоду, як гострий вигук протесту проти потоптання прав людини. Ми вражені, ми зворушені, співчуваємо, протестуємо, демонструємо.

Відвернім на хвилину очі від тих героїчних постатей і поглянемо на себе зблизька, докладно, без фальшу, без малих особистих чи групових амбіцій. Як виглядаємо ми на тлі їхніх починів, їхнього спротиву, їхньої боротьби? Чи справді діємо всі тільки і виключно з мотивів самої любови до батьківщини? Чи її, далеку, не заслонюють малі, близькі справи, амбіції, щоб показати хто краший патріот, висунутися так, щоб усі бачили, та ще й кинути тінь на других, мовляв, я краший, ліпший? Ці дрібні амбіції, в яких можуть бути теж особисті елементи, як же легко можуть використати і напевно це роблять ті, для кого потрібне наше розбиття, наш брак взаємного порозуміння і пошани, потрібне захитання довір'я до проводу організації. Нас усіх, хто змушений був покинути рідну країну, єднає одна любов і одна ненависть, навіть якщо різнимся такими чи іншими поглядами. І тому ми повинні перейти понад ці дрібні різниці, тим більше, що маємо організаційні надбудови, які наші спільні дії повинні вести і координувати.

Коли це пишемо, перед нами підготовування до великої всенародньої демонстрації. Але не забуваймо, що на щодень є ще інтервенції у конгресменів і сенаторів, які будуть зважати на опінію своїх громадян і майбутніх виборців, якщо цю опінію ми масово і численно до них донесемо.

Майбутнє СУА

П'ятдесятліття — це велика хвилина — небувала подія у житті організації. Такого моменту дочекався Союз Українок Америки, який урочисто відзначить свій 50-тий ювілей у листопаді цього року. Хоч минуле СУА було різне, де моменти великих починів перепліталися з роками послабленої активності, ця організація виявила себе зрілою в громадській праці, тривалою, та все готовою до змін та перебудови. Саме гасло XVII Конвенції говорить: „Сучасне завдання на дорозі з минулого в майбутнє“. А яке майбутнє нас чекає? Чого можемо ми від нього сподіватися?

Найбільшою загрозою не тільки для СУА, але для всієї української спільноти, це — розпорошення нашого громадянства, а спеціально молодого покоління. Несприятливі життєві обставини і перенаселення великих міст заохочують нас покидати дотеперішні українські центри та переселюватися поза місто в чисто американські середовища. І так починають послаблюватися зв'язки з українськими школами, установами і товариствами, знання української мови слабне, збільшуються мішані подружжя, а з часом може наступити комплетна асиміляція. Наше молоде покоління вже все тут в Америці народжене і в американському світі буде виховане, а напливу нової української імміграції, такої, що сюди прибула на переломі 40-их і 50-их років, не можемо сподіватись. Отже СУА мусітиме застановитися над цими дуже реальними суспільними змінами і достосуватися до них. Найбільшим нашим завданням буде вдержання українського жіноцтва, а з ним і цілих родин, при українстві.

Потреба дитячих світличок все відчувалася, але тепер ще більш конечна. Створення світличок поза містом, куди переселюється наше суспільство, є необхідним для

зберігання рідної мови серед дітвори.

Одна річ, яка нам вже сьогодні сприяє і яка в майбутньому допоможе, це теперішня тенденція шукання етнічного кореня та гордість на своє походження. Американці українського походження починають цікавитись своєю спадщиною і радо нав'язують контакти із новими іммігрантами підчас різних мистецьких виставок та імпрез.

У майбутньому СУА повинен ці зв'язки посилити і приєднати нове членство до англомовних Відділів. На жаль, сьогодні майже нема молодечих англомовних Відділів. Саме в таких Відділах молоде жіноцтво могло б позайомитися з історією і культурою своїх предків і з теперішніми репресіями в Україні. Це жіноцтво, яке вже тут у третьому поколінні виросло, по-

винно зрозуміти, що українська культура не кінчиться на народніх стравах і танках.

Щоб звернути увагу американського світу на сьогоднішні події в Україні, СУА повинен у майбутньому нав'язати і краще утримувати зв'язки з американським організованим жіноцтвом. Не є нашим завданням давати детальні вказівки, але постійне зацікавлення і підтримка цих організацій можуть тільки допомогти нашій справі.

Хоч наші майбутні завдання нам можуть видаватися трудними, сучасна боротьба в Україні додає значення нашим спробам і починає, і рівночасно заохочує нас до дальшої праці. Дивлячись на „боротьбу до смерті“ наших братів та сестер в Україні, ми знаємо для яких цілей мусимо себе зберегти на еміграції.

Христина Перфецька
98 Відділ СУА

Вісті Конвенційного Комітету

ЗОЛОТА КОНВЕНЦІЯ

Вже небагато часу залишилося до Ювілейної Конвенції. Появиться ще одно число „Нашого Життя“ та буде доволі важко включити в нього усі інформації. То ж тепер подаємо такі вістки, які видаються нам дуже потрібні. За іншими просимо слідкувати в щоденній пресі та читати й реагувати на обіжники Головної Управи і Конвенційного Комітету.

Досі зголошено 73 делегатки з 45 Відділів. Треба поспішати із зголошеннями і то таких членок, які не тільки матимуть змогу бути присутніми на цій Конвенції але й таких, які внесуть у наради здорове, позитивне думання, нові думки та дружню критику.

Головна Управа пригадує, що Відділи, які є віддалені від метрополії 300 або й більше миль, та які не є спроможні вислати всіх делегаток, мають право кумулювання голосів.

Одначе, присутня делегатка не може мати більше, чим два голоси.

Під час урочистостей відбудеться відзначення заслужених Відділів. Таких Відділів є 17, вони „прожили“ в організації 40 років.

Ще раз пригадуємо наше прохання до Відділів: надсилайте знімки для „Історії СУА у знімках“. Знімки повинні бути цікаві, живі та віддзеркалювати діяльність Відділу, якусь подію, виставку, конгест тощо. Деякі Відділи ведуть архіви-альбоми. Такі альбоми слід зголосити до Комітету та їх особисто привезти. Це є цінні для Відділу документи праці та, на жаль, Комітет не може відповідати за них.

ЧЕКАЄМО ВАС УСІХ, ДОРОГІ, НА КОНВЕНЦІЇ!

О. С. Процюк
пресова референтка
Конвенційного Комітету

ЧЛЕНКИ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ В ОБОРОНІ ЛЮДСЬКИХ ПРАВ

„Я живий, фізичних сил у мене немає, але духово тримаюся міцно. Іду під Божим знаменем, а Бог це могутність Він нам допоможе подлати те зло, що, як гора, стоїть перед нами. Вітай друзів — близьких і далеких, що турбуються за мою долю. Валентин“.

Голодуючі жінки на чолі маніфестаційної моторкади в Нью Йорку
Women hunger strikers, dressed in prison garb, ride a flat top truck at the head of the motorcade held in conjunction with the "Free Moroz" rally in New York.

Це виняток з листа Валентина Мороза, якого тюремна адміністрація дозволила йому написати в кінці вересня до родини.

У цій акції в обороні Валентина Мороза брали участь у різних формах усі прошарки нашої тут суспільности. Активно включилася молодь яка в різних місцевостях Канади й Америки голодом показувала свою солідарність з тим, який перед реками сказав „Будем битись“!

Членки Союзу Українок не тільки брали, на заклик Окружної Ради Нью Йорку участь у голодівці і допоміжних при цій акції діях, але теж виступили солідарно в імпонуючій всенациональній демонстрації,

яка зібрала у Нью Йорку десятки тисяч громадян.

Провід Союзу Українок візвав і заохочував своїх членок теж до інтервенцій у конгресменів і представників влади, і цієї акції не слід занедбувати й надалі.

Ньюйоркська телсвізія дала у

своїх програмах репортажі із демонстрації, але не на всіх каналах. Зовсім зігнорувала цю маніфестацію сітка СіБіЕс, і до неї почали звертатися телефонічно наші членки із запитами, на які спершу одержували навіть дуже нечемні відповіді. Це змобілізувало жінок, в чому ініціативу виказали союзнянки з Пассейку, до писання листів із запитами: чи ми є громадянами другої класи? На це дехто одержав листи із вибаченням, але все таки таких акцій не треба занедбувати. Правда, інколи важче здобути на листа чи телефон ніж на іншу одноразову дію, але такі почини дуже важливі і можуть принести бажані зацікавлення в американськму а то й світовому крузі політиків чи суспільних діячів заангажованих в обороні прав людини.

Лист Валентина Мороза, його привіт для далеких друзів зобов'язує нас до щоденної пам'яті про нього і других, які по-геройськи борються за право до свободи, до життя.

Союзнянки в поході під час всенациональної маніфестації в Нью Йорку
Members of UNWLA voice their solidarity with women in Ukraine.

Завершуємо тридцять літ „Нашого Життя“

Поет Євген Маланюк — сам один із мужніх представників у нашому письменстві — назвав письменницю Галину Журбу представницею „жіночої мужности“ в українській літературі, де вже записані такі імена мужніх жінок-письменниць, як Леся Українка, що її сам Іван Франко визнав „єдиним мужчиною в нашій літературі“, Людмила Старицька-Черняхівська, чи Ольга Кобилянська. Високо оцінив Галину Журбу письменник О. Луговий (Олександр Овруцький-Швабе) у книзі „Визначне жіноцтво України“, що вийшла друком у Канаді в 1942 р.; він сказав, що Галина Журба — це „одна з найбільше визначних сучасних письменниць“. Критик Юрій Шерех-Шевельов, рецензуючи „Далекий світ“ Журби просто вигукнув: „до біса талановита письменниця“. Навіть в Україні, що її письменниця покинула ще перед п'ятдесятьма роками, її ім'я відоме і молодий критик Валерій Шевчук в одному з вересневих чисел 1967 р. „Літературної України“ дослівно писав: „Журба ще до революції перейняла стилістичну манеру, що завоювала собі громадянство в 20-их роках“.

Вже цих кілька висловлювань про способу і творчість Галини Журби вказують на вагоме її місце в українському літературному процесі — тим важливіше, що її активна участь у цьому процесі триває вже багато десятків років, і в цьому році проминуло 65 років від появи першої книжки оповідань письменниці, що вийшла друком в Одесі в 1909 р. під назвою „З життя“.

Галина Журба виявила мужність не тільки в літературі, але й у житті. Маланюк так навітлив цю життєву мужність Галини Журби:

„Письменниця вийшла з того середовища, що й Володимир Антонович, В'ячеслав Липинський, Тадей і Максим Рильські, з тією хіба різницею, що її родина (Домбровські) мала значно міцніше культурно-національне польське коріння. Вирвати себе хочби тільки з „колоніального“ того ґрунту і пере-

селити на український ґрунт материковий“ і зовсім не „хлопоманський“ — то був чин чисто мужеський“.

Якщо прислухатись до самої письменниці, то той її „мужеський чин“ — був просто поверненням до народу (по матері вона виводить свій рід із давньої священної родини Копистенських); письменниця відшукала шлях до народу, з якого вийшла, і — що більше — серед якого жила (і не так серед якого жила, а радше яксо життям жила) і відважно зуміла віднайти себе в українській стихії, що саме в час її молодости буйно проходила українською землею.

Галина Журба народилася в Олександрії, на Брацлавщині в сім'ї польського шляхтича Домбровського, гербу Забава, що був завідувачем маєтків графа Потоцького. Хоч мама вийшла з українського роду Копистенських, проте Копистенські під впливом панівної польської шляхти ополячилися. Вже в родинному домі знайшла молода ентузіастка літератури високо-культурне середовище, що й сприяло її літературним зацікавленням. Тут же в родинному домі почала Галина Журба свою літературну діяльність. Ще дев'ятирічною дівчиною писала вона оповідання героїського змісту.

Дитинство Галини Журби пройшло на рідній Брацлавщині, а потім в Умані, де вона вчилася в тамтешній гімназії. Тут і кристалізувався характер майбутньої письменниці й її світогляд під впливами культурного польського дому батьків і українського народнього побуту, що серед нього вона зростала. Галина Журба часто говорить: „Однієї речі не можу закинути своєму життю, а саме, що воно було нецікаве“. Вже її дитинство проходило на грані двох епох, і не тільки календарних, що їх визначив перелім двох сторіч переходом від стабільної відсталості у революційний, поступовий і активний світ творчості. В затишку і добробуті фільварку, за-

слоненого від широкого світу густими лісами і широкими подільськими ланами, повна темпераменту й уяви дівчина вижидала моменту, коли їй можна буде вийти у той широкий світ широкої дії. Вона живе у світі фантазії, пише надумані оповідання про героїв, мріє в занудженій поміщицькій атмосфері балів і приймає про світ дії і творчого піднесення. Не дивно, що малій шляхтянці відповідало товариство двірської челяді, що з нею вона знаходила близький зв'язок — той самий спільний світ уяви, що його багатство розкривав серед нею український фольклор. Предметом її захоплення стали не всі визнані автори, що їх книги прикрашували полиці батьківської бібліотеки, але Шевченко, що його вона шанувала разом з двірською челяддю. Вже в той час запало рішення, що їй бути українською письменницею.

Вже на початку нашого сторіччя бачимо письменницю в Києві, в гурті патріотичної літературної еліти. Двадцятирічною дівчиною вона переїхала у столицю України, де в той час набирала оформлення — і національного і культурного — стихія української революції і ця стихія полонила її вповні. У літературні кола — говорить сама письменниця — увійшла вона досить випадково. Шкільний товариш допсмій їй дістатись до активного в той час діяча й літературознавця Андрія Ніковського, а він, перечитавши сповідання молоді авторки, визнав їх вартими друкування. Так в 1909 році в Одесі вийшла перша книжечка оповідань Галини Журби під назвою „Життя“ — точно 65 років тому. Та маленька збірочка, що її, напевно, немає в ніякій бібліотечі і немає її в самої письменниці, звернула увагу критики. Рецензії на неї писали письменник Іван Липа й Євген Чикаленко. Ця книжечка була легітимациєю для молоді письменниці, щоб увійти в коло передових на той час літературних діячів, що гуртувались коло жургалу „Українська хата“.

Місце „Української Хати“ в українському літературному процесі виняткове. „Українська Хата“ надавала тєн у тогочасній українській літературі, була журналом, що його метою „є пробудження національної свідомости серед нашого суспільства і розвиток рідного письменства, культури і штуки“ (цитата з офіційної редакційної статті журналу). Консолідація всіх національних сил і український національний світогляд — це була політична сторона діяльності „хатян“, і тут не тільки літературне, але й політично-громадське значення цього журналу і діячів, що його творили. Хоч журнал „Українська Хата“ видавав себе за модерністичний, тут співпрацювали такі визнані літературні величини, як О. Кобилянська, О. Олесь, М. Коцюбинський, М. Рильський, М. Чернявський, Я. Мамонтов, Х. Алчевська, Г. Хоткевич і інші. Галина Журба стала постійною співробітницею „Української Хати“. Тут були надруковані її оповідання „Коняка“, „Похід життя“, „Пісня на одній струні“, „Цвітучий сад“ і „Сильветки на тлі неба“. Ті оповідання, які витримали іспит критики вже тому, що появились в передовому на той час літературному журналі, стали основою окремої книжки, що її під назвою „Похід життя“ видало кївське видавництво „Сяйво“ в 1919 році.

В „Українській Хаті“ викристалізувався мистецький і національний світогляд Галини Журби, і цей свій світогляд письменниці із справжньою мужністю затримала до сьогодні.

В той час Україна переживала свої великі дні, і письменниця Галина Журба була їх живим свідком і учасником. В Галини Журби постійно перехресчувалися два зацікавлення: літературою і громадським життям. Її цікавлення громадськими справами зумовлені не тільки потребою письменницької обсервації; її темперамент втягає її в це громадське життя і вона віддала йому багато уваги і праці. Були періоди в житті письменниці, коли вона активно працювала на громадській роботі, головню в час боротьби за втримання української державности. Згодом, вже на еміграції, Галина Журба разом

із своїм чоловіком письменником Антоном Нивинським (псевдонім: Антін Чекмановський) осіла в місцевості Здолбунів на Волині і тут вони обидвое вели велику освітню, громадську і політичну працю серед українського селянства.

Цей громадський інтерес до життя відзеркалюють і твори письменниці. Після виходу з Києва Галина Журба видала в Тарнові (в Польщі, де була інтернована велика частина української еміграції) віршованій сценічний етюд „Малакка“ (1921). Далі вийшли друком ще дві сценічні картини, а саме „Метелиця“ і „В перелеті років“, що були надруковані в „Новій Україні“ — журналі редагованому Миколою Шаповалом-Сріблянських у Празі.

Тему української революції розгорнула письменниця у двох повістях, а саме в повісті „Зорі світ заповідають“, що появилася друком у 1933 році у видавництві Івана Тиктора у Львові, та й у повісті „Революція іде“, виданій Культурною Скарбницею у видавництві „Батьківщина“ у Львові в 1937 році. За першу книжку Галина Журба дістала нагороду на літературному конкурсі Товариства Українських Письменників і Журналістів у Львові. Відомий літературознавець д-р Ярослав Гординський писав в літературному двотижневнику „Назустріч“ в 1938 році так: „Масові рухи — оце проблема повістєвої творчости Галини Журби. Реакція волинського села недалеко Кременя на революційні події в Україні в 1917 р. — ось сюжет повісти „Революція іде“.

Повістарську кар'єру Галини Журби перервала нова велика війна, що знову прокотилася просторами України. В час війни вийшла друком у виданні „Вечірної години“ в Українському Видавництві в Кракові сенсаційний роман Галини Журби „Доктор Качіоні“ (1943), на зразок французького легкого роману, і за той твір отримала письменниця знову літературну нагороду. В час війни Галина Журба, що з перших років зацікавлення літературою була закохана в поезію, писала і вірші, і в неї повна збірка поезій. Вона є автором багатьох памфлетів і статей на політичні і громадські теми;

в них письменниця гостро критикує недоліки українського життя, вдаряє в саму суть психології української людини, в якій намагається за девізом передвоєнної „Української Хати“ вихолостати почуття рабства, що на думку письменниці вийти на широкі води життя.

Та найбільша сила Галини Журби голєвно в повістях, що їх темою той давній світ, що його пережила письменниця у своїй молодості. Любов до українського села, що є до глибини душі рідним письменниці, вона змалювала в автобіографічній розповіді „Далекий світ“, що її написала письменниця не дозволяє нашому народниці вже на американській землі. Цю книжку писала письменниця на чужій їй, в той час несприйнятій землі, в повному осамітненні, в неогрітій і неприбраній кімнаті на піддашші, просто в нужді, серед чужого гамірливого міста, вся заслухана і задивлена в той далекий світ — світ її дитинства, що залишився для неї найближчим і гайдорожчим. Критик проф. Юрій Шерех визначив, що книжка Журби — це „фрагменти давно вже відмерлого життя дрібного поміщика й економства на Правобережній Україні в останньому десятиріччі дев'ятнадцятого віку“.

За автобіографічною розповіддю „Далекий світ“, що її прийняв український читач із захопленням, прийшла нова повість, чи радше роман Галини Журби. Це „Тодір Сокір“ — книжка задумана, як перший том трилогії. Ця нова книжка — це праця довгих років і за нею ціла історія, включно з сенсаціями, що дійшли до такого рідкісного в наших літературних житті фальсифікату (сусід Галини Журби, прослухавши оповідання про Тодора Сокора, написав собі твір на цю тему та ще й видав доморобним виданням ще далеко до того, коли появилася друком твір Галини Журби). Тема нової повісти Галини Журби („Тодір Сокір“ вийшов друком в 1967 році) знову ж із того далекого світу, що його письменниця так добре знає. Тут знову картини життя у дворі поміщика — картини живі, колоритні, просто схоплені з дійсного побуту. Письменниця випрацюва-

Перший Всеукраїнський Жіночий Конгрес

(Закінчення)

Циклі рефератів, які були виголошені в часі Конгресу, а про які ми згадували, були виголошені при численній участі делегаток та гостей і завжди кінчалися дуже оживленими дискусіями. Деякі з них появилися опісля в пресі: „Діло“, „Новий Час“, „Нова Зоря“, „Жінка“. Сьогодні перечитуємо їх і знаходимо велике багатство матеріалу, в деяких випадках, одиозного для даної тематики. Були реферати, які порушували дуже важливі проблеми вперше, як от Лідії Садовської „Положення жінки й дитини в Радянській Україні“ та Стефанії Нагірної „Денационалізація дітей еміграції“. Шкода, що велика частина тих матеріалів не збереглася до сьогодні.

Від молодих членок Союзу Українок мав бути виголошений ре-

ферат Оксани Лемехівни під назвою „Організаційні завдання жіночої молоді“. Конгрес був під постійною загрозою закриття польською владою. Реферат О. Лемехи містив у собі деякі уступи, які польська влада могла б використати як претекст для закриття Конгресу і тому провід не допустив до його виголошення. З цього приводу молоді дівчата збунтувалися. У своєму молодечому запалі не зважали на шкоду, яка могла б наступити, коли б Конгрес закрито, і всі демонстративно виступили під час читання резолюцій із своїми контр-резолюціями але, не діставши голосу, заявили тільки, що виступають з організації Союзу Українок. Та справа з молодими дівчатами на цьому не закінчилася. Два тижні по Конгресі до Станиславова поїхала тодішня голова Союзу Українок Мілена Рудницька на розмову з ними, щоб

в'яснити їм ситуацію. Після цієї розмови всі ті що на Конгресі демонстрували вирішили залишитися членками та далі працювати. На цьому місці треба підкреслити велике зрозуміння яке мала тодішня управа СУ до молоді, вмюючи оцінити їхній вклад праці. Незважаючи на непорозуміння, управа не відкидала їх від себе, не нап'ятовувала їх ярликами „нігілістки“, „атеїстки“ чи „комуністки“, але йшла до них на розмову, на порозуміння і притягала їх до дальшої співпраці, бо знала вагу молодечого доросту для організації.

І ще треба відмітити, що Конгресовий Комітет та Президія, незважаючи на своє обережне ставлення до польської влади, не перегинали спину, навпаки там, де можна і треба було, поводитися майже по-геройському. Для прикладу хай буде цей інцидент. Під час співу українського національ-

Фрагмент залі — учасниці і гості слухають реферату.

Delegates and guests listening to a speech during the Stanislawiv Congress.

Група демонструючої молоді. A group of young women staging a protest in Stanislawiv, 1934.

Група демонструючої молоді. A group of young women staging a protest in Stanislawiv, 1934.

ного гімну на площі один із представників польської влади не зняв капелюха. Членка Конгресового Комітету, яка стояла коло нього, псбачивши це, замахнулася рукою йому по голові, капелюх злетів додолу і там лежав аж до кінця співу.

Під час Конгресу вечори були призначені на концерти, ракти, чайні вечори, театральні вистави, тощо. Першого вечора відбувся репрезентаційний концерт уладжений жіночими силами. В програмі співали з'єднані хори Станиславівського і Львівського Бояна. Хорами мала диригувати Платоніда Щуровська-Россіневич, але не могла прийти, бо польський уряд не видав їй візи, і її місце взяла Сулимівна. До програми входив теж сольоспів Марії Сокіл, грала челістка Христя Колеса та піяністка М. Вишиницька. Преса рецензуючи цей концерт була захоплена уважаючи, що концерт

„вийшов прегарно. До звеличення свята причинилось наскрізь культурне переведення... Вражіння з цього концерту залишиться напевно глибоко в нашій пам'яті і довго в ній житиме чудовим спомином. Жіноцтво доказало, що вміє своїми власними силами дати концерт на дійсно високому мистецькому рівні“.²²

Другого дня увечорі відбувся Равт Союзу Українок заходами Станиславівської філії СУ, в якому брали участь місцеві жіночі сили. Виступала жіноча смичкова оркестра, співала Мацевич-Трачева, деклямувала Барничева, були скрипкові соля Драгомирецької та Бойківни і грала піяністка Лепківна. Третього вечора відбулася

Концерт під час Конгресу. Співає Марія Сокіл, на дальшому пляні — хор.
Concert held during the Congress. Standing in front of the chorus is soprano Maria Sokil.

вистава театру ім. Тобілевича „Мазапа“ в інсценізації Анни Совачевої на основі повісти Б. Лепкого. Надзвичайно цікавою імпрезою був Чайний вечір під гаслом „Шануймо народню ношу“ улаштований головним віділом Союзу Українок і Діловим Конгресовим Комітетом. Вечором провадили І. Павликовська та І. Гургулівна. В програму входили фортепіанове сольо М. Вишиницької, сольоспів С. Стадниковкої, деклямації О. Кривіцької та клясичні танки І. Гогульської. Але найважливішою точкою була ревія народних стрів. Жінки в строях групами виходили на сцену та проходжувалися по залі. Фахові поясненя давала І. Гургулівна. В пресі читаємо:

„З великою цікавістю вітали себе на залі знайомі, незвично переодянені, випитували, куди і відки, приглядались зблизька вишивкам. Панував загально радісний, піднесений настрій... Пані І. Павликовська впала на щасливу думку влаштувати перегляд

строїв, угрупувати їх за селами і дати публіці змогу охопити її в одній широкій картині... У стародворянських строях маестатично виглядали Олена й Ольга Кульчицькі та у боярським Ціпановська. З довгого ряду показаних стрів визначувались оригінальністю староміщанський стрій з Угнова (дуже цікаве в'язання хусток у чубок); майже жалобно чорний, борщівський, зовсім білий, здебільша полотняний снятинський і журавенський. Зрештою переважали мальовничі покутські і гуцульські строї... Публіка не знала на цьому вечорі нічого, крім себе самої і свого строю“.²³

В іншому місці читаємо:

„А вже коли треба вичислити найкращу точку всіх імпрез, то нею була безсумнівно ревія народних стрів... Це була каскада — ні, музика кольорів, орнаментики й форм, що викликувала і бурхливі, безупинні оплески, і щире захоплення“.²⁴

Окремо відзначалися три виставки: етнографічна, плястичного мистецтва, та книжки. Етнографічна виставка містилася в трьох кімнатах та коридорі домівки Рідної Школи. Експонати для цього були зібрані і привезені філіями та кружками Союзу Українок. Деякі речі були випозичені з приватних колекцій та регіональних музеїв. В першій кімнаті містилися експонати із Закарпаття, Буковини, Покуття, Гуцульщини, Придніпрянщини. Тут можна було бачити тканини, перемітки, пояси, верети, фаргухи, фоти, обгортки, обрусси, ліжники. Був теж стрій молсдої та мелодого з Березівщини, коровай, свічники, трійці, ліхтарі. На 36-ьох таблицях містилися взори зі згаданих околиць, десять

Виставка книжки — зліва: Н. Н., Евгенія Храплива, Наталія Дорошенко, Галя Чикаленко, Ніна Селезінкова.

Books on exhibit. From left: N. N., Evheniya Khraplyva, Natalia Doroshenko, Halya Chykalenko, Nonila Selesinkova

Чайний вечір улаштований у Львові для учасниць і проводу Конгресу. Господинями були Іванна Левицька, Марія Колтунюкова й Ольга Целевич.

Reception in Lviv honoring delegates and executives of the Congress.

моделів народної ноші, килими і три старовинні рукави зі Снятинщини, які були датовані з 1860, 1880 та 1890 років. В коридорі була розміщена кераміка. В другій кімнаті були виставлені експонати з Лемківщини, Бойківщини, Яворівщини, Побужанщини, Волині і з Надзбручанського Поділля. Тут були дуже давні і найбільш характеристичні одяги. Деякі експонати мали по ад 80 літ. З Угнівщини були староміщанські строї, великодній бартух (печиво) та йорданські хрестики з соломи. Взори з цих околиць були розміщені на 24-ьох таблицях, були ще цікаві тканини з Сокальщини та моделі ляльок. В третій кімнаті містилися експонати прикладного мистецтва. В пресі читаємо:

„Назагал на виставі, що дає незвичайно багатий перегляд праці невідомих народніх мистців-жінок і повну картину її багатї творчості, е більше як 2000 експонатів; проте дуже багато їх мусіли поховати, бо приміщення для вистави мале... Треба з признанням відмітити незвичайну дбайливість за гідний вигляд вистави Ділового Комітету УЖК, повну посвяту працю для її влаштування п-і Ірини Гургулівної та тих жінок і селянок, що позичили і збирали експонати для неї“.²⁵

Вистава плястичного мистецтва не мала змоги показати повного осягу жіноцтва в цій галузі, бо неможливо було дістати творів мисткинь з Великої України, Буковини та еміграції з Парижу. Незважаючи на це вистава хоч не велика, дала дуже цікавий огляд мистецьких творів жіноцтва. У виставі брали участь приблизно двадцять мисткинь. Підготовкою виставки занималася Ярослава Музика.

Виставка книжки обіймала творчість письменниць з цілої України і виставляла не тільки красне письменство, але й наукові твори, періодичні видання, твори про жіноче питання в українській мові та багато фотографій з історії жіночого руху. Були теж таблиці з написом „Українські жінки в історії“ та „Театральні артистки“. Виставка книжки мала показати вклад жінки в літературу, в науку і це було виконане під дбайливим наглядом Наталії Дорошенко. В першій залі вистави були розміщені побільшені портрети найважливіших письменниць, около 20, за які подбала Євгенія Храплива. Під кожним портретом був столик з книжками. Портрети були прикрашені рушниками вишитими взорами тієї околиці, з якої походила авторка. Столики покриті обрусом теж з

відповідним взором і при тім флякон з улюбленою квіткою письменниці, як наприклад: на столику Лесі Українки була лілея, на столику Наталії Кобринської — біла троянда. Виставка притягала багато відвідувачів, які були не тільки захоплені, але й здивовані, бо не припускали, що жінки стільки дали вкладу праці в літературу, науку і інші ділянки.

Останніми точками в програмі Конгресу були відчитання резолюцій, прощальні слова делегаток та закриття.

Резолюції які приготувала окрема резолюційна комісія під головуванням Хариті Кононенко, складалася з 10 окремих тточок, до яких Конгрес зайняв ставовище, а саме: „У справі полсження українського народу та в справі його консолідації“ осуджували неетичні методи політичної боротьби, закликали жіноцтво, щоб воно не підпадало „руїницьким впливам“, закликали все українське громадянство до „ліквідації розбіжностей“, до „внутрішнього розоруження“. У справі „Положення українського народу на Великій Україні“ заявляли, що „при такій системі суперечній усім Божим і людським правам найбільше страждає жінка, якій большевицька влада намагається відобрати усі перші її душі: релігію і вірування, історичну традицію, народний побут і впливи на формування душі нових українських поколінь“. Інші точки були „у справі Всеукраїнського національного конгресу“, „Відношення до релігії і Церкви“, „Становище до моралі, родини і материнства“, „Основи українського фемінізму“, „У справі організації українського жіноцтва“, „Значіння українського жіноцтва в українському жіночому русі“, „У справі зв'язків із міжнародним жіноцвом“ та „У справі жіночої преси і видавництва“. Резолюції були прийнятї майже одностолсно.

На закінчення промовляла посолка Мілена Рудницька і в своєму слові сказала таке:

„Дорогі сестри! Зворушена була я, відчиняючи цей історичний Український Жіночий Конгрес, але ще більше зворушена закриваю його. П'ять днів тому я тішилася, але й побоювалася, чи Конгрес відповість своїм ве-

ликим завданням. Нині пращаю вас з жалем, але і з гордістю, що ви зрілі, що ви доказали свою організованість, дисципліну і розуміння великих цілей Конгресу. Багато мусіли ми на цьому Конгресі промовчати, але патрістизм виявляється часом і мовчанкою... Роз'їдемося з вірою, що наша праця піде краще і напевно доведе нас до Великої Метри".²⁶

Слідували ще прощальні слова делегаток та національний гімн. Кореспондент „Діла“ писав:

„Бурхливі оплески покривали всі промови бесідниць... Поодинокі делегатки кидалися собі в обійми і зі сльозами в очах прашалися як рідні... Врешті зала застигла в повазі, й тишу розколов громом спів національного гімну, що крізь відчинені вікна залі линув, здавалося, на вулицю над Станиславів, на південь, північ, схід і захід, сповіщаючи увесь світ про велику присягу Українки-Громадянки службі Українському Народові і його великому, ясному Завтра“²⁷

Так закінчився Конгрес. Преса, описуючи цю подію, не могла надивуватися надзвичайній зорганізованості, порядку, в якому весь час Конгрес відбувався. Величезний вклад праці в підготування цього свята є не до оцінення. В „Новій Зорі“ сказано про нього „взірцевий Конгрес наших жінок“. Описуючи це величаве свято, автор каже:

„Так добре улаженого Конгресу українці ще не мали. Від часу нашої державної катастрофи це безперечно найприємніша і при тім найбільш хосенна поява, яку ми бачили... Словом, жіночий Конгрес показав наглядно, що наше жіноцтво має далеко більші та лучші умови й організаційні сили, ніж ми всі думали“.²⁸

Українська Парламентарна Репрезентація та УНДО гостили учасниць та провід Конгресу у Львові 29 червня на чайному вечорі, в часі якого промовляли гості з-поза Галичини — Лілія Садовська, д-р Харитя Кононенко, Ганна Чикаленко та Зінаїда Мірна — з Чехословаччини та п. Горбачева з Полісся. Преса відмітила незвичайно піднесений, радісний настрій на ньому, бо всі були під вражінням радісного жіночого свята.

Незважаючи на всі перешкоди, утруднення та важку політичну

ситуацію, яка тоді існувала, жіноцтво вміло об'єднатися та створити велику, могутню й ледве чи можливу до повторення маніфестацію.

В навечер'я п'ятдесятліття Союзу Українок Америки треба задуматися над тим, чи можлива сьогодні така з'єднаність думок і волі для праці. Чи ці дрібничкові кордони, які ми потворили не лиш між різними, але і внутрі однієї організації, можна знищити?

Хай Станиславівський Конгрес стане для нас прикладом і дороговказом до дальшої нашої праці. Хай незабутній образ Конгресу який створила словами делегатка з Полісся Горбачева залишиться і нам:

„Роз'їдемося, сестри, але не забудьмо одної картини: Ясний день, золотом облитий майдан і безконечні лани дівчат, що жнуть посів п'ятдесятилітньої праці. Недалекий вже час, коли з'їдемося інакше. В наших душах, сестри, нема кордонів“.²⁹

Література:

22. Нижанківська, М.: Репрезентативний концерт. „Діло“, 27 червня 1934, стор. 3.

23. Нижанківська, М.: Равт під гаслом „Шануймо народну ношу“. „Діло“, 30 червня 1934.

24. Курдидик, Анатоль: Віч на віч Великого історичного свята української жінки. „Діло“, 2 липня 1934, стор. 2.

25. Курдидик, Анатоль: Український Жіночий Конгрес. „Діло“, 28 червня 1934, ст. 1.

26. „Діло“, 1 липня 1934, ст. 6.

27. Там же.

28. „Взірцевий Конгрес наших жінок“. „Нова Зоря“ ч. 48, 1 липня 1934, стор. 1.

29. „Діло“, 1 липня 1934, ст. 6.

СПРОСТУВАННЯ ПОМИЛКИ

В інтерв'ю Марії Барагури „Співрозмова з авторкою збірок „Вогонь і попіл“ та „Сім літер“, Наше Життя ч. 7 за липень-серпень 1974 р., стор. 8-ма, в другій шпальті, другий рядок згори помилково надруковано: „...у етнологі, що має подивугідну збірку комах-жуків“ — має бути: „...і ентомолога, що має подивугідну колекцію комах-жуків“.

Просимо вибачити за недогляд.

Редакція

Наша обкладинка

Народній одяг, його поширення, стилізація, застосування його в сучасному одязі так, щоб не втратив він своїх питомих прикмет, свого стилю, своєї мистецької вартості — це питання цікавить, а то й болить не тільки нас. Воно спонукало перед собою роками наших жінок до розписання конкурсу на проект народнього строю. Конгресова Мистецька Комісія в 1934 р. покликала журі, в якого склад увійшли пані: Бурчинська, Гургула, Музика, Охримович, Павличковська, Шепарович.

Підготуванням до переведення конкурсу займався місячник „Нова Хата“, а знавець народнього мистецтва Ірина Гургула пише в ч. 4, рік 1934, про те, що цей місячник упродовж трьох років збирав докладні відомості про одяг у різних закутках краю.

Надіслані на конкурс праці potwierдили, що проблема не є проста. Проекти виказують розбіжність підходу від узорів чисто етнографічних, через упрощення й модернізування аж до зовсім перестилізованого строю. Принесли вони зразки сільського, міщанського й шляхетського вбрання. Найбільша кількість проектів спиралася на святковому вбранні Полтавщини.

Якраз такий проект, який журі вибрало для поширення, містимо на нашій обкладинці.

Ірина Гургула пише про те, які проекти надіслано і хто їх надіслав. Були там проекти сценічні, сперті на історичних строях, міщанський стрій, а теж такі, які могли б мати застосування в спорті та інші, що могли б уживатися в сучасному одязі. В конкурсі взяли участь наші визначні мистці та етнографи. Знайдено там прізвища Олени Кульчицької, Катерини Антонович, Ольги Білецької, Михайлини Стефанович, Соні Зарницької, Ольги Дядинок, Ольги Мариняк, Оксани Лятурицької. Проекти надходили з краю, але теж із Праги, Парижу, Варшави. З усіх сторін, як бачимо, відгукнулись мистці. І якщо про це згадуємо і цю тему підносимо, то передусім для того, щоб звернути увагу на те, що справа застосування, чи навіть відтворення народнього одягу не така проста. Дуже часто беруться за це діло особи, які, може, дуже люблять народне мистецтво, вміють гарно вишивати, але не мають відповідного підготування і знання для того, щоб це мистецтво реалі-

3 листів до Редакції

Передаємо в скороченні зміст листа, який надіслала нам пані Анастасія Біловус з Дітройту.

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ ДО РЕДАКТОРКИ „НАШОГО ЖИТТЯ“

Насамперед дописувачка висловлює своє переконання, що статті про мішані подружжя, навіть якщо вони вже були друковані в інших часописах чи журналах, „Наше Життя“ повинно містити, бо „де жіноча — мамина трибуна“, а в інтересі української жінки завжди є і буде, щоб наші діти дружилися із своїми.

Далі пише пані Анастасія:

„Звіти Відділів, Окружних Рад США є довжелезні, нудні, бо все те саме, постійна, однакова тема. Я думаю, що було б корисніше на тих сторінках НЖ, таких коштовних, містити статті-поради, як освідомити нашу союзянку, як зробити з неї правдиву громадянку, живу, активну, корисну. Статті про те, як повинна виглядати хата в українському стилі, культурі. Чому повинна союзянка читати рідну пресу, книжки, знати рідну історію“.

Звернутися до письменників, щоб писали переконливі, міцні статті про те, як „знайти сильну медицину“, щоб наші діти були наші, не тонули в чужім морі.

Статті в „Нашім Житті“, на думку дописувачки, бувають корисні, але деякі з них треба подавати коротко, як новинку (статті про знахідки тощо). Сторінки для дітей корисні, а

зுவати чи то у формі одягу, стилізованих строїв для хорів чи танцювальних груп, чи взагалі для показу їх серед своїх, а то й серед чужих. Сама любов і прив'язання до свого тут не вистачає. Ми мусимо показувати наше мистецтво в найкращій формі. Воно мусить говорити до світу не тільки гарячими кольорами, але й своїм високим мистецьким рівнем. І тут надмірна певність себе може інколи довести до того, що замість служити добрій справі і представляти наше мистецтво в його найкращій формі, ми його обнижуємо. Говорячи словами Ірини Гургули із згаданої статті про конкурс із 1934 р., повторимо, що мистецький народній стрій: „виявить мистецькі цінності й вікові культурні надбання в народньому костюмі, поглибить його зрозуміння й витворить пошану для його поваги й краси серед своїх і чужих“.

добре було б, щоб якась мама написала про те, як переводить читання тих матеріалів з дітьми.

Багато уваги присвячено в листі справі розповсюдження книжок наших письменників. На літературних вечорах повинні бути доповіді, які заохочували б до купна книжок, а теж поради, як книжки розповсюджувати.

Про чужих жінок можна довідатися з чужих журналів, а ми повинні писати про своїх.

Це, заявляє наприкінці п-і Анастасія Біловус, причиниться до популяризації журналу, а теж до виховання жінки, яка зуміла б шанувати й охороняти своє і бути корисною для народу в його змаганні за здобуття самостійності і волі.

Підписано: Анастасія Біловус

**

Шановна і Дорога Пані!

Відповідаємо, теж скорочуючись:

Тема мішаних подруж була порушувана на сторінках НЖ, хоча б у формі дискусії. До цієї теми повернемося у зв'язку з листами та дописами про бюро посередництва подруж „Мета“, незалежно від того, які є погляди на доцільність посередництва, а радше, якраз тому, що є на це різні погляди.

Довжина і характер звітів з діяльності спричиняє нам багато клопотів, непорозумінь, а навіть неприємностей. На жаль, усі критикують довжину й зміст інших, а самі пишуть довгі дописи та ще й гніваються, коли їх скоротити. На цю тему пресова референтка США помістила в літньому числі НЖ нове зарядження, і маємо надію, що ця ділянка зміниться і буде тоді більше місця на проблеми США та й загально суспільні.

Все інше, про що пише пані Анастасія, на нашу думку, не вимагає відповіді, бо або ми вже раніше її висловлювали, або справа є недискусійна.

Статтей, які були вже друковані в загальній пресі, стараємося не передруковувати, бо ж їх можна було там прочитати.

Редактор Уляна Любович

ЮВІЛЕЙНІ ПОБАЖАННЯ

83-му Відділові США в Нью Йорку передаю найкращі побажання з нагоди його 10-літнього ювілею. З цієї нагоди складаю 25 дол. на Запасний Фонд Н. Ж.

Віра Кушнір, Йонкерс

Відгуки

Минулого року, в числі за жовтень, у вступній статті писали ми про осінь, порівнюючи нашу „осінь бабусеньку“, на якій „плахта жовтюсенька“ із тутешнім т. зв. „індіянським літом“. Та й поставили риторичне питання, що цікаво було б знати, чому його тут так називають.

Це питання схвилювало нашого читача. Мовляв, як можна ставити питання і на нього не відповідати, то ж він подбав про відповідь. Ми підождали до наступного „індіянського літа“ і містимо те, що написав нам наш читач.

**

Гаврило Гордієнко

Індіянське літо

Скінчилося офіційне літо, й дня 23 вересня почалася осінь з туманами, мряками, дощами й холодними вітрами. Та в переможному, здається, поході осени настають зміни й час від часу зникають мряки, ясніше світить сонце й небо голубіє так, як ніколи не голубіло влітку. Сухим теплом мов би оглядається літо.

Хоч листя жовкне й вітер його зриває, але ж тепло так, що ані на осінь не подібно. У тиху, спокійну погоду срібними нитками тихо спадає павутина. Мов би літо, хоч і не те справжнє!..

Літо з продовженим віком, тому, мабуть, його в багатьох країнах і називають бабиним літом. Найчастіше це буває під кінець жовтня місяця, тому там, де особливо популярний святий Євангелист Лука (день його свята Церква згадує 31 жовтня), бабине літо називають „літом святого Луки“, де популярний святий Мартин (день його свята Церква згадує 26 жовтня), там бабине літо називають „літом святого Мартина“.

Коли перші англійські поселенці прибули до теперішньої Америки, то з дому вони привезли поняття „бабине літо“, „літо святого Луки“, „літо всіх Святих“. А коли вони бачили в сусідстві, як індіяти метушилися біля своїх посівів кукурудзи, квасолі та гарбузів, як вони збирали дикі плоди та ягоди брусниць, себто по-господарському висловлюючись, продовжували літній робочий, літній господарський період, то стане цілком зрозумілим, що перші білі поселенці в (Закінчення на обкладинці)

ЧОМУ ВЛАСТИВО НЕ КНИЖКУ?

Н. К.

Дорога Кицька!

Ти навіть не уявляєш, як мені бракує Твого товариства. Зокрема тепер, коли мій Петро сказився і не дозволяє мені так часто телефонувати до Тебе. Без телефону віддала між нами стала ще більша. І уяви собі, що його найбільше розсердив не телефонний рахунок на 80 доларів, а та позиція в ньому, коли я наговорила 18 доларів (пам'ятаєш, тоді, як я розповідала Тобі зміст тої книжки, що мені дала прочитати Дарка).

— Ви що, неписьменні? Не можете написати собі про всі небиліці? Чи ти думаєш, що я маю працювати на телефонну компанію?

А він, нерозумний, не знає, що телефонна розмова це не лист. На відповідь треба чекати, а в телефон це так просто. Я Тобі про це, Ти мені про те!

А Ти, дороженька, напевно вже вмираєш з цікавості, щоб довідатись, як вдалася гостина в Пуськи і хто там був. Отже, були майже всі, як звичайно, хіба, що бракувало Тебе й Дмитра. Пуська „висадилась“! Столигнулися під піржками, канапками, рибою, холодцем, паштетом, індиком, курками, печеннями (теляча, волова, вепрова), салатками з раків, шримпсів та іншими — ну, Ти знаєш, як у неї це буває. Було все досить смачне, але аж не таке, як це в Тебе чи в мене.

Скуштували і цього і того, розпустили різнопроцентними напоями. Пані голосно захоплювалися сукнею Олі (до речі, нічого особливого) й потихонько критикували Віру, яка, як знаєш, неймовірно заокруглилася останнім часом. Це дало нагоду говорити про діету. Іцька твердила, що найкраще розпускає товщі в організмі йогурт, інші були за цитриною, а дехто навіть за звичайною водою. Всі довго розводилися, який спосіб найпевніший, щоб, не відмовляючись від різних ласощів, втримати „лінію“. Не обійшлося і без партійної лінії. Дісталось тим клятним іншопартійним „патріотам“, посперечалися про Ніксона і всі ми дуже журилися долею наших репресованих земляків на батьківщині. Після десерту — шість

тортів (у мене було на прийнятті п'ять, то Пуська хотіла „показатись“), ми всі обважнили не тільки фізично, але й психічно. Година була вже пізенька, але треба було відсидіти вечерю, то всі, вичерпавши хвилюючі актуальні теми, перейшли до більш спокійної — споминів. І тоді чоловік Пуськи запропонував подивитися на прозорки (це м. ін. найновіша мода у нас нудити гостей висвітлюванням прозорок). А що Місько купив собі новий автоматичний прожектор, то хотів ним похвалитися. Ну, а нам не випало відмовитись. Посідали всі у вігальні, де хто міг, навіть на підлозі, а Христка (Ти знаєш...) вместилася, ніби на жарті, на коліна Колі.

І пішли по екрані образочки ще з часів, коли їх Маруся, яка кінчає вже гайскул, ще бігала під столом, стара кішка Мурка була ще котенятком, а та рожа, що вони її минулого року зрубали, бо здичіла зі старости, була ще в розквіті своєї краси, та багато, багато іншого, що давно вже відцвіло і постарілось. Ми побачили знімки з вакацій у Гантері, Лейквуді, на Союзівці й Верховині, та з іменини, уродин і свят. Чи Ти знаєш, що вони мають Тебе на багатьох знімках. І мушу сказати, що Ти колись була навіть гарненька!

Мій Петро, скориставши з темноти, добре задрімав, а Ромуся розповів мені на вушко кілька чудових анекдотів. Але написати їх не могу, пригадай мені, щоб я Тобі їх переповіла, як будеш мені телефонувати.

А скінчився цей показ знімків навіть чимсь подібним до дискусії. Бо, останні знімки були з Різдва. Місько сфотографував їх ялинку з усіх боків. А властиво не так ялинку, як силу-силенну дарунків під нею. Ова! Так якби тільки вони клали дарунки під ялинку! І в Тебе, і в мене, і в усіх наших приятелів звичайно гори дарунків на Різдво. Але Пуська почала бідактись, яка це проблема для неї обдарувати всіх. Не грошова, — Ти знаєш, яка вона, вдає з себе мільйонерку, — але придумати, що кому, щоб, мовляв, було і гарне, і корисне. Я тут з нею погоджуюся. Колись було легше робити дарунки. Ми всі були менш вибагливі, дітей можна було

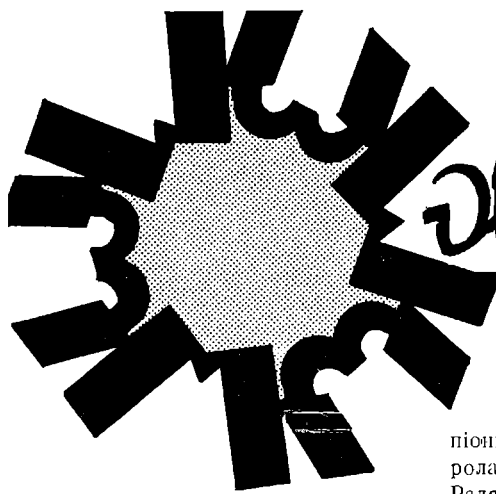
обдурити якоюсь іграшкою — совгами, ровером, фотоапаратом. А тепер? Усі все мають. Одягу краще не купувати, бо не догодиш. Зрештою шафи і так тріскають. Наші чоловіки мають по кілька тузнів краваток, у кожній хаті кілька фотоапаратів, фільмові апарати і т. д. Ну, властиво, дійсно, не знати що купити. Бігаєш перед Різдом з крамниці до крамниці, голова тріскає, ніг не чуєш під собою. І ми, жіноцтво, всі погодилися, що купування дарунків під ялинку це одна з найтяжчих праць перед святами. Лише наші чоловіки цього не розуміють. Вони не тільки не жалують нас, але навпаки, часто чуємо від них, що викидаємо непотрібно гроші. А дарунки ж потрібні під ялинку? Ну, скажи, так чи ні? Так! І коли ми всі так говорили, обізвалася Дарка, яка, втім, мовчала. Вона заявила (Ти знаєш, яка вона красномовна), що розв'язала проблему з різдвяними дарунками вже давно. А знаєш як? Вона сказала, що купує книжки! Що, мовляв, полиці в українських книгарнях угинаються від книжок, що різні наші видавництва пропонують свої видання по знижених цінах і що багато менше труду коштує слідкувати в українській пресі щб появляється на нашому книжковому ринку, ніж ганяти по крамницях і купувати різне непотрібне барахло. Уяви собі, так і сказала — барахло. Так немов би та цукерничка, що я подарувала їй на іменини й яка коштувала мене грубі гроші, була барахлом!

Я була на неї люта-прелюта. Але пізніше, вже вдома, коли я охолола і все передумала, то скажу щиро, що в її балаці було трохи глузду. Бо, як так подумаєш — це цілком не погана ідея купувати книжку на дарунок під ялинку. Усі ми не тільки печемо торти, але й читаємо книжки! Та і хата виглядає гарно з книжками на полицях! Ні! Дарувати книжки — ідея не погана! Ба! Я б навіть сказала — дуже добра! Бо, скажи сама, чому властиво не книжку?

Цілую Тебе міцно, міцно
Твоя Міцька

П. С.: А Ти напевно дістанеш від мене цього року книжку. Лише не скажу яку, хоч уже знаю, що Тобі підійде під смак. Але не скажу! Це таємниця.

ВІДНОВІТЬ ПЕРЕДПЛАТУ!

КАЛЕНДАР СКРАТ Життя

Опрацювала Світлана Луцька

УКРАЇНА

● Стефа Шабатура, українська мисткиня, засуджена на шість років ув'язнення, провела кількадечну голодівку, щоб запротестувати проти відмови львівських органів влади прислати їй маму на її помешкання. У висліді голодівки Стефи Шабатури, місцева влада обіцяла не викидати матері з помешкання доньки, але документу приписки їй досі не видали.

● 27 серпня 1974 р. Рая Мороз, дружина Валентина Мороза, переслала на адресу В. Пречетта, президента міжнародної організації поетів і письменників ПЕН-Клуб у Лондоні звернення, в якому вона закликає літераторів світу заступитися за її голодуючого чоловіка, що відбуває 14-річне ув'язнення (6 років тюрми, 3 років таборів і 5 років заслання) за свою публіцистичну діяльність.

● У київському видавництві „Вища школа“ появилася 1974 р. книжка мовознавця Алли Коваль п. з. „Культура ділового мовлення; писемне й усне ділове спілкування“. Це перший раз в історії українського мовознавства появилася книга, яка з'ясувала мовні норми ділових паперів і охопила такі ділянки мовлення, як розпорядча документація, ділове листування типових масових документів, пляново-звітні форми тощо. Оригінальний у книзі розділ про усне ділове мовлення; це ділянка, якої ніхто з лінгвістів ще досі не опрацював. Книга ця одночасно довідник і наукова праця. Як довідник, визначає понад 30 видів ділових паперів — від автобіографії до стенограми включно.

● Парашутистка Олександра Швачко, українка з Ворошиловград, з 1969 року тричі стала абсолютною чем-

піонкою України, а в 1973 р. виборола титул найкращої парашутистки Радянського Союзу. — Олександра Швачка, поза своїми спортовими успіхами, студентка педагогічного інституту та мати малолітньої дочки.

ЗСА

● 29 серпня 1974 р., в приміщенні бібліотеки Об'єднаних Націй, відбувся концерт українського співочого тріо сестер Байко, які виконали низку українських народніх пісень. З особливою теплотою у виконанні сестер Байко прозвучали закарпатські й лемківські пісні. З ними виступав О. Попович, молодий співак і композитор.

КАНАДА

● Вінніпег. — Королевою цього-річного етнічного культурного фестивалю „Фолкльорами“ вибрано 18-літню українку Карусю Осачук, членку молодечої організації СУМК. Каруся Осачук була кралею українського павільйону „Київ“, який втішався великою популярністю серед відвідувачів. За старанням пресової референтки Наталки Кривуляк, англомовна преса майже щоденно помішувала інформативний матеріал про український павільйон.

● Торонто. — Комітет Українок Канади приступив до будови пам'ятника Лесі Українці. Діловий комітет очолила Леоніда Вертипорох. Проект пам'ятника виготовив скульптор Михайло Черешньовський. Постаць Лесі Українки має бути з бронзи на гранітовій підставі.

● Канадська Опера в Торонто заангажувала до цього-річних виступів трьох співачок українок: Іванку Мигаль, Роксолян Росляк та Сою Рогожинську. І. Мигаль меццо-сопрано, співатиме партію Сибель в опері Гуно „Фавст“ та шинкарки в опері Мусорг-

ського „Борис Годунов“. Р. Росляк, сопрано, співатиме партію Фраскіти в опері „Кармен“ Бізе. С. Рогожинська співатиме партію Марти в опері „Фавст“ Гуно.

ЮГОСЛАВІЯ

● Союз письменників Войводини прийняв у члени українську письменницю Меланію Павловичеву з Руського Керестуруш Бачка. М. Павловичева почала писати 1947 року в дитячому журналі „Піонерська заградка“. В 1971 р. появилася збірка її дитячих поезій „Нітки“ (Нитки). Цього року має вийти друга збірка п. з. „Веселинка“. М. Павловичева пише українсько-бачванським діалектом.

ІНДІЯ

● У місті Калькуті діє з 1948 року чин Місіонерів Милосердя, основницею якого є Мати Тереса, сестра-монахиня альбанського походження. Мати Тереса й сестри чину Місіонерів Милосердя цілковито посвятили себе праці між найбіднішим населенням Індії. Одяг сестер цього чину — це біла полотняна індійська „сарі“ з синею смугою на краях і хрестом на рамені. З Калькуті їх праця поширилася по всій Індії й сьогодні охоплює 13 країн. У 1971 р. Мати Тереса отримала першу Міжнародну Нагороду Миру ім. Папи Івана XXIII за свою віддану працю серед убогих.

РІЧНИКИ

„Українки в Світі“

за рр. 1969—1972

можна замовити
за ціну 1 дол. кожен
у канцелярії СФУЖО

4936 N. 13th St.

Philadelphia, Pa. 19141

УКРАЇНСЬКА МИСТКИНЯ В АВСТРАЛІЇ

Мисткиня Мстислава Чорній,
Аделаїда, Австралія

В австралійському місті Аделаїді проживає і творить Мстислава Чорній. Цього року виставку її картин влаштувала Мистецька Галерія Рігбі (Аделаїда). Це друга її самостійна виставка, як не рахувати виставки у вузькому колі в Українському Народному Домі. Крім того, М. Чорній постійно бере участь у багатьох збірних виставках австралійських мистців.

Мистецькі зацікавлення Мстислави Чорній багатогранні: на першій виставці були картини (олії, темпера), рисунки, скульптура, кераміка. Щодо досягнень першої виставки, чужинецька фахова критика відмічала експресивність, кольоритність, добру конструкцію. Вже тоді пані Мстислава виявила оригінальне мистецьке мислення. А

її кераміка й різні тарелі, вази й глечики (може, треба б сказати: мистецькі ганчарні вироби?) відвідувачі виставки оглядали заздрим оком, з того багато розкупили.

На останній виставці експонувалися тільки картини (олії, акриліки), всі абстрактні. Тепер власне мистецьке обличчя М. Чорній виступає ще виразніше. Вона підхо-

Картина Мстислави Чорній: „Містичний розвій“

дить до теми сміло, розв'язує оригінально.

Мисткиня признається, що найчастіше творить під інспірацією музики, поезії, історії. Мені здаються найвивченішими й найдужче хвилюючими картини, інспіровані поетичними творами. Очевидно, це не є щось подібне до ілюстрацій, це тільки творчість в атмосфері світовідчужання близького постові або композиторові.

У творчості М. Чорній завжди головним засобом вислову був колір. На останній виставці вона показала себе кольористом якнайвиразніше, разом з тим не занедбуючи структуральності. При ритмічній мові кольорів і виразній композиційній побудові, майже кожна картина гармонізована багатьма відтінками двох основних барв.

Мисткиня не застосовує брудних і пригнічуючих кольорів, бере барви свіжі, живі, вимовисті, Звучать переконливо і там, де вони тріумфуючі, і де ліричні.

І картини, і скульптура М. Чор-

ній багаті на фантазію, великою мірою сугестивні, повні сили мистецької візії. І цим діють на глядачів, навіть на тих, що не „розуміють“ і заперечують абстрактні твори.

Мстислава Чорній є членом професійної спілки мистців Південної Австралії і членом Світової Федерації Українських Мисткинь. Її картини є в українських галереях Риму і Філадельфії, а картина „Хустка Версники“ є власністю кардинала блаженнішого Йосипа Сліпого. Також, дехто з українців мають в своїх хатах її картини й кераміку.

Мстислава Чорній багато досягла, нема сумніву в дальшому успішному творчому розвитку. Запорукою є не тільки великий талант, а й солідна теоретична база та практичний досвід. При цьому треба додати, що Мстислава унаслідувала від своєї мами Анни Хрущевської „золоті руки“ і залюбленість до ручних робіт.

По приїзді до Австралії, моло-

Картина Мстислави Чорній: „Час“

дою дівчиною вона відробила дво-річний контракт, а мистецькі студії почала вже одруженою з Косминою Чорнієм. Спочатку спеціалізувалася в красному мистецтві, а потім у скульптурі та кераміці і здобула диплом учителя мистецтва. Почала працю в середній технічній школі, потім перейшла до „Едюкейшен Сентер“ (1968), де вчить мистецтва і відповідальна за „Артс енд Крафт Сертіфікатс Курс“.

Народилася Мстислава Йоанна Чорній (з дому Хрущевська) 27. 4. 1933 року в Копичинцях, у Галичині. В 1939 р. разом з родиною була вивезена на Сибір. У дуже тяжких обставинах пережила заслання в Сибіру й Узбекистані. По амністії чудом вдалося цілій родині переїхати до Персії, звідти до Пакистану, а звідти до Африки. В Африці здобула середню освіту в польській школі.

Аж в Австралії доля змілстивилася, життя пішло нормальго. А коли говорити про одруження і дальше родинне життя, то й шасливо. Бо Космина Чорній надзвичайно відданий своїй дружині, присвячує їй і її творчим зацікавленням увесь свій час і думки. І хорощими дітьми Бог нагородив Чорніїв. Старший син Святослав Михайло всебічно мистецьки обдарований юнак, він ще в шкільні роки одержував на конкурсах нагороди за роботи з малювання. Одна церковна католицька організація влаштувала йому виставку картин (на цю виставку і мама дала пару картин). Тепер Святослав студіює мистецтво і продовжує малювати.

Доня Маруся ще вчиться в середній школі і також виявляє мистецьке обдарування. Ще одно зауваження. Святослав і Маруся вчать в австралійських школах, володіють англійською мовою, оцінки з тієї мови дістають вищі, ніж більшість корінних австралійців, але не спробуйте заговорити до них англійською мовою: в розмові з українцями вони принципово уживають тільки української мови. І то літературної української мови.

Побувши в гостинній хаті Чорніїв, оглядаючи творчий здобуток Мстислави, познайомившись з її дітьми (а є ще й втішна маленька

НОВІ ВИДАННЯ

МИСТЕЦТВО

Степан Луцик — мистець. Нью Йорк — Торонто — Вашингтон. УВУ. Серія: Альбоми Українського Мистецтва. Випуск 2. Видання 3-го Куреня УПлестунів Сеніорів та Старших Пластунів „Лісові Чорти“. Стор. 96.

ПЕРЕКЛАДИ

Кокто, Жан: Людський голос. Переклад з французького Соловей, Оксана. Мюнхен, Сучасність, 1974. 48 стор. Ціна 1.50 дол.

Дюрематт, Фрідріх: Гостина стародами. Авторизований переклад з німецького Вовк, Віра і Є. П., Мюнхен, Сучасність, 1974. 106 стор. Обкладинка Л. Гуцалюка. Ціна 3.00 дол.

ПУБЛІЦИСТИКА, ІСТОРІОГРАФІЯ

Цимбалістий, Богдан: Проблема ідентичности Україна чи Америка? Чикаго, Український Публіцистично-Науковий Інститут, 1974. 56 стор. Ціна 1.50 дол.

о. Дирда, Марко М., ЧСВВ: Ясна Гора в Гошеві. Нью Йорк, Видавництво ОО. Василіян, 1972. 142 стор.

Бакало, Іван: Національна політика Леніна. Мюнхен, Сучасність, 1974. 210 стор. Ціна 6.50 дол.

Камінський, Анатоль: Між двома революціями. (Від селянської революції минулого до робітничої революції майбутнього). Мюнхен, Сучасність, 1974. 216 стор. Ціна 6.50 дол.

Гнатишак, Микола: Державні гроші України 1917—1920 років. Ілюстрований історично іконографічний нарис. Клівленд, Огайо, 1973. 356 стор. Ціна 8.00 дол.

ДЛЯ МОЛОДІ В НІМЕЦЬКІЙ МОВІ

Horbatsch, Anna Halja: **Wilde Steppe** Abenteuer.

Kosakengeschichten Göttingen Fischer — Verlag.

160 стор. Ілюстр. К. Шмішке.

Замовляйте збірнички ЗОЛОТЕ ПАВУТИННЯ

Впорядкувала М. Юркевич

— Ціна 50 ц. —

Замовляти в Централі США

Люба), ви думаєте: тепер доля щедро нагороджує нашу мисткиню, це як викуп за всі ті кривди, що вона зазнала в дитячі роки.

ОСОБИСТЕ

Довголітню діячку 17 Відділу США в Маямі, пані Олімпію Подубинську вітаю з одужанням та передаю 10.00 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Ірина Ракуш

НАШЕ ПРИЗНАННЯ

Членки нашого Відділу, на своїх сходинках 7 жовтня 1974 р., оцінюючи велику працю своєї членки, а рівночасно Голови Окружної Управи Ліди Дяченко для підготовки і влаштування небуденної імпрези „Дня Союзянки“ (6 жовтня 1974), висловлюють признання і подяку, а з цієї нагоди складають даток у сумі 20 дол. на пресовий фонд журналу Н. Ж.

Членки 20 Відділу США ім. Олени Теліги у Філадельфії

ПОДЯКА

Разом із нашими приятелями п-вом Осипом і Анастасією Біловусами відбули ми їх автотролейбусну прогулянку на Союзівку. Покриття коштів подорожі в сумі 75 дол. вони не прийняли, а порадили зложити це на народні цілі. Тому, що п-во Біловуси дуже цінують друковане слово, ми складаємо 50 дол. на Запасний Фонд Н. Ж., а 25 дол. на Будівельний Фонд США в Дітройті. П-ву Біловусам щиро дякуємо.

Павлина Будзол, Оля Вілкінсон, Теодосій Кирилюк

ПРО ДІТЕЙ НЕ ДЛЯ ДІТЕЙ

Дитина електронічного віку!

Мама міряє малій Дорі гарячку. Показується нормальна температура, але дитина гаряча. „Певно зіпсутий термометер“ завважує мама. „Ні мамо! Ти, певно, забула включити контакт“ — стверджує авторитетно Дора (5 літ!).

Допитливий розум!

Таня з мамою в крамниці. За скляним прилавком м'ясні вироби позначені різними написами. Таня вже в 1-й класі і виказує щойно засвоєну штуку читання. Мама замовляє сальцесон, на якому картка, що він зроблений з язика і крові. „З чийого язика і чийої крові“ — питає голосно Таня на велику втіху публіки, притгнобленої високими цінами.

Вісті з Централі

8, Δ

71

Для безпеки журналу „Наше Життя“

заплановано в США

Запасний Фонд у висоті 50,000 дол.

ЩО БУДЕ ОСЯГОМ ЮВІЛЕЙНОЇ КОНВЕНЦІЇ США В 1974 Р.

До кінця вересня 1974 р. зложили:

Окружні Ради і Відділи США	\$21,136.28
Поодинокі особи	3,162.40
Разом	\$24,298.68

ПОДБАЙТЕ ЗНОВ ПРО ВІДПОВІДНИЙ ДАТОК!

КЛИЧЕМО!

Вже багато Відділів відгукнулось на заклик Екзекутиви США і пожертвувало 500 дол. і більше на Запасний Фонд „Нашого Життя“. До тепер це були Відділи — 1 з Нью Йорку, 5 з Дітройту, 43 з Філадельфії, 49 з Бофало, 59 з Балтимору і 71 з Джерзі Ситі. Бажаючи приєднатись до тих жертвених, що розуміють вагу міцної фінансової підстави для нашого журналу — ми зложити до тепер 500 дол. і кличемо інші Відділи піти нашим слідом.

78 Відділ США ім. Олени Степанів у Вашингтоні

На Запасний Фонд „Нашого Життя“

Впродовж вересня 1974 р. зложили:

ВІДДІЛИ США:

Від. 4 Нью Йорк	10.00
„ 17 Маямі	30.00
„ 24 Елизабет	100.00
„ 28 Ньюарк	50.00
Разом	190.00

ОСОБИСТІ ПОЖЕРТВІ:

Галина Гриневич-Гувер, Сан Франціско	100.00
Ксеня Добрянська, Чикаго	30.00
Марія Кецала, Чикаго	10.00
Разом	140.00

В останньому часі ми заохотили наші Округи до відповідної акції в обороні наших в'язнів. Опрацювавши звернення, в якому просимо наших сенаторів і конгресменів стати в обороні Валентина Мороза і Леоніда Плюща, ми розіслали це Окружним Радам з дорученням звернутись у тій справі до наших парламентаристів.

До передплатниць Нашого Життя

Проминула перша половина року і більшість передплатниць вивірнула свою передплату за 1974 р. Але залишилась якась частина, що не виконала того обов'язку. З жалем повідомляємо, що будемо приневолені стримати їм висилку нашого журналу. Про цю конечність ще повідомимо їх окремим листом. Сподіваємось, що ця пригадка освідомить їм можливість цієї втрати. І напевне спонукає їх до відновлення передплати.

АДМІНІСТРАЦІЯ НАШОГО ЖИТТЯ

Вже маємо вістки про те з Округ Чикаго і Філадельфії. В обох Округах зголошено делегацію Округ у бюро місцевого сенатора і кількох конгресменів. У такий спосіб в усній розмові наші представниці з'ясують справу й окрім того передадуть згадане звернення. Це матиме більше значення, ніж коли звернення перешлемо поштою. Просимо й інші Округи поступати тим шляхом і зголосити нам вислід заходів.

Марія Душник
реф. зв'язків Гол. Управи

ПІДВИШКА ПЕРЕДПЛАТИ

З огляду на обставини, спричинені сьогоднішньою інфляцією, яка потягає за собою подорожіння цін паперу й друку — ми примушені з днем 1-го січня 1975 р. підвищити теж і передплату „Нашого Життя“ до висоти 9.00 доларів на рік.

З великою прикрістю приходиться нам про це повідомляти.

Христина Навроцька
прес. референтка Гол. Управи

„ЛИСТУВАННЯ“

Цей новий почин Суспільної Опіки США почав діяти з новим 1974-им роком під проводом його координаторки Анни Кравчук.

Оголошення під назвою „Українці всіх континентів — будьмо знайомі“, було розіслано до всіх часописів у вільному світі, як і до багатьох організацій.

Усіх старших і молодших, що бажають листуватись, просимо голоситися на адресу пані Кравчук, подаючи такі інформації: 1. прізвище й адреса, 2. вік (загально), 3. зацікавлення, 4. освіта, професія, 5. з ким хоче листуватись, 6. знання мов.

Mrs. Anna Krawczuk
26 William St.

Maplewood, N. J. 07040

Українська ВИШИВКА

ВЕЧІРНЯ СУКНЯ

Примінення вишивки у вечірній сукні не таке просте. Велика площа (вечірні сукні звичайно довгі) дає більше нагоди для нашої фантазії. Але вимагає більшого вичуття міри, бо тут легко зробити помилку перевантаження, що в нас часто трапляється.

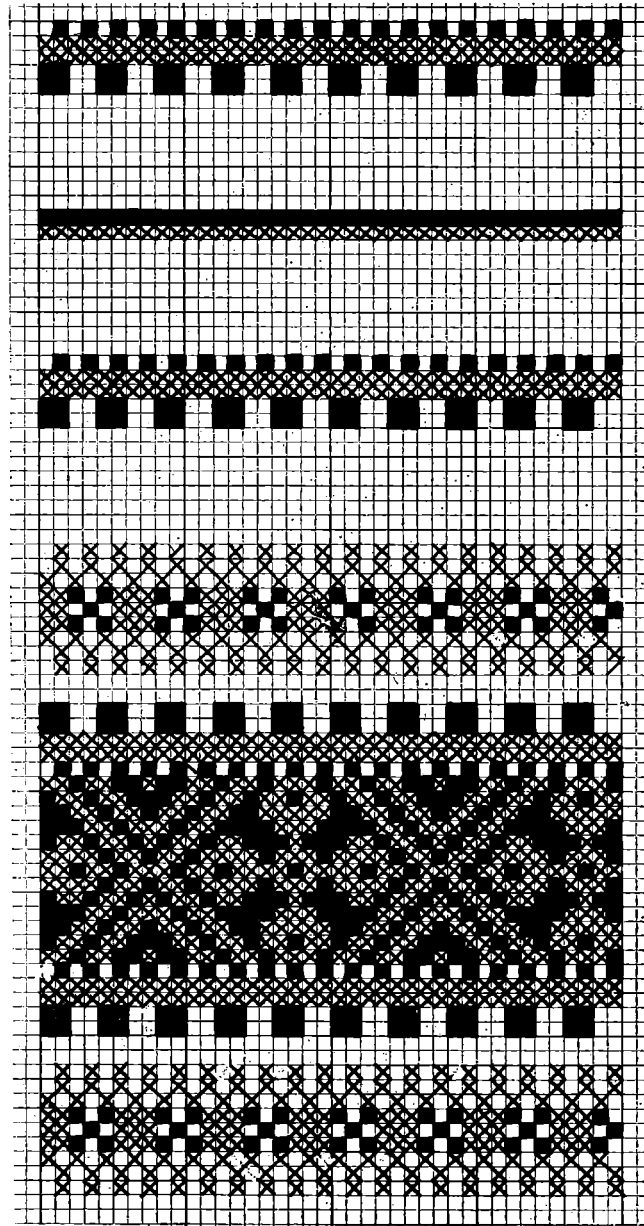
Проект, поданий тут, зроблено в Україні. До чорної гладкої сукні доточено збоку взористий клин. Це може бути взориста тканина, або вишивка.

Вечірня сукня, прикрашена клином із декоративної тканини або вишивки.

На чорному тлі біжать кольорові смуги, які закінчуються нижче широким узором.

Цей клин уміщений тільки з одного боку. Контраст узористих смуг із чорним тлом дуже ефектний.

Хрестиковий взір, що його можна примінити до вечірньої сукні

ДО УКРАЇНСЬКОГО ЖІНОЦТВА

Дев'ятдесят років тому у 1884 р. постали — у Станиславові, Зах. Україні, перше українське жіноче товариство, а на Вищих Жіночих Курсах у Києві перший гурток українських студенток. Творці цих клітин, під проводом Наталії Кобринської у Станиславові і Олени Доброграєвої у Києві бажали відкрити українській жінці дорогу до рівноправності, — до права на освіту, на заробітну працю і на громадську діяльність у користь свого народу.

Тоді були покладені основи українського жіночого руху, який на довголітньому трудному шляху здобув українці привілей рівноправності не лиш у ділянці освіти й заробітної праці, але в усіх ділянках культурного, економічного і громадсько-політичного життя. Прагнення Наталії Кобринської й Івана Франка, мрії Уляни Кравченко й Ольги Кобилянської, Олени Пчілки й Олени Доброграєвої стали дійсністю.

Тому річниця 90-річчя української жіночої організації є історичною подією і заслуговує на те, щоб наше сучасне жіноцтво відмітило її і пригадало це історичне значення молодшим і наступним поколінням жінок. Ця пригадка потрібна не лиш заради ювілейної річниці, але і головню тому, що шляхи історії не йдуть престо і легко вперед. Вони мають свої важкі переходи, а то й повороти назад, у минуле. Бо не обходимо нашого 90-річчя у вільній українській державі. Мільйони українського жіноцтва живуть, як уся їхня спільнота, у важкій неволі, тисячі загинули в боротьбі за волю, сотні караються в тюрмах за українську справу. Лиш невеликий

горстці, тим, які спинилися у вільному світі, дано змогу дбати про зв'язок і ашего минулого з сучасним, і тому обов'язком українського організованого жіноцтва, об'єднаного у Світовій Федерації Українських Жіночих Організацій

83-тя КОНВЕНЦІЯ ГЕН. ФЕДЕРАЦІЇ

У дня 25 травня — 1 червня 1974 р. відбулась у Міннеаполісі Конвенція цієї найбільшої американської жіночої організації. Замітна всна була тим, що у програмі її були передбачені вибори нової Управи й головою Ген. Федерації стала п-і К. Е. Міллер з Вест Вірджинії. У своїй привітальній промові вона намітила напрямні своєї дворічної каденції. Темою її стане „Дорога до приязні“ і цей клич має стати заохотою до пізнання і відновни американського патріотизму. Цього потребують Злучені Стейти Америки, що переходять різні проблеми. І це каже їм пережити близьке 200-ліття Америки, що припадає на цю каденцію.

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій є членом міжнароднього сектора ГФЖК. На цій Конвенції її заступала голова п-і Стефанія Савчук. Її представили під час Міжнароднього Полуденку 31 травня 1974 разом із іншонаціональними делегатками. Та на Конвенції були ще й інші представниці українського жіноцтва. Спомагаючими членами ГФЖК є Союз Українок Америки й Український Золотий Хрест. Їх репрезентували пп. Анастасія Вокер і Марія Квітковська. Українську делегацію доповнили ще членки міс-

— є відмітити важливу річницю 90-річчя і покликати тих, що стоять пеза рямками організованого життя, ввійти до нього і спільно стагнути в обороні переслідуваної жінки в Україні, спільно будувати українське життя у вільному світі, а також спільно здобувати далі деякі, досі неосягнені ступені рівноправності в нашій громаді.

Управа СФУЖО

цевих Відділів США, УЗХ і Об'єднання Українських Православних Сестрицтв. Коли представляли національні групи — українська була найчисленніша.

Дня 29 травня відбулася зустріч приїзних українок із місцевими діячками, членками вище загаданих Відділів. П-і Стефанія Савчук у своєму слові з'ясувала складний шлях СФУЖО, його осяги і теперішні можливості. Пп. А. Вокер і М. Квітковська розказали про перебіг Конвенції і напрямні Ген. Федерації Жіночих Клубів.

У зустрічі з провідними кругами американського жіноцтва маємо змогу пізнати їх напрямні і поінформувати про себе.

НАША ГОСТЯ З АВСТРАЛІЇ

Нечасто можемо повітати в нас громадських діячок з Австралії. А на Світову Сесію СФУЖО, яка відбулась в жовтні 1973 р. в Торонто, прибула містоглова Союзу Українок Австралії — п-і Майя Грудка. Її наймення зраджує уродженку східних земель України. І справді — пані Майя походить із Полтавщини. Молоду дівчину, яка тількищо закінчила середню освіту й мріяла про медичні студії, захопили на роботи до Німеччини. Одначе тверда життєва школа, якої зазнала, вийшла їй на користь.

Втіхавши з переселенням до Австралії пані Майя розпочала студії медсестри і закінчила їх дипломом. Тепер завідує сестерським персоналом у шпиталі.

Спершу п-і Майя Грудка поселилась в Аделаяді. Там же стала членом Української Громади і Союзу Українок Австралії. Праця в жіночій організації більш притягнула її і вже незабаром вона стала головою Відділу в Баларагі. Скоро вибрали її секретаркою Стейтвової Управи в Аделаяді, а в 1955 р. стала вона членом Краєвої Управи США в Мельборні, а в 1957 р. секретарем там же. Як відомо, осідок Краєвої Управи в Австралії змінюється. Коли Краєва У-

Майя Грудка,
заст. голови СШАвстралії

права перенеслася до Сиднею, чи до Аделаяді, п-і Майя — яка в міжчасі перенеслася до Мельборну — працювала в Стейтвовій Управі США. Від 1959 р. вона була членом цієї Управи, а в 1966 р. її головою. В 1967 р. її знов вибрано до Краєвої Управи США, як заступницю голови з організаційними завданнями. Тепер вона знов сповняє це завдання, а недавно стала заступати в діяльності голову, коли п-і Лідія Гаєвська-Денес занедужала.

Своїм фаховим знанням пані Майя служить також українській молоді. На таборах Спілки Української Молоді вона вчить виховниць першої допомоги. Сповняє також завдання і в загально-громадських організаціях. Була секретаркою Української Громади Вікторії, а в рр. 1969-71 референткою сусп. опіки в СУОА.

Зауваживши в пані Майї вишивки на її вбранні запитуємо, коли вона

вшиває й тим займається. Виявляється, що вишивка — це її пристрасть. Для кожної пори року в неї є щось вишиваного, а тому й привезла з собою кілька своїх проектів. І справді — кожний день Сесії приносив новий модель.

Така була наша зустріч із провідною членкою СШАвстралії. Ми вже читали про неї в кварталнику „Наше Слово“, що виходить заходами США. А тепер закріпили це особистим враженням.

ШОСТИЙ З'ЇЗД ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ПРАВОСЛАВНИХ СЕСТРИЦТВ

Дня 25 і 26 червня 1974 р., у приміщенні церкви-пам'ятника в С. Бавнд Бруку, Н. Дж., відбувся цей З'їзд. Від імени Митрополії привітав його Архиепископ Марко. З'їзд розпочався молебнем, що його відслужив о. протопресвітер А. Селепина. Слідувала перша Сесія З'їзду, яка включала привіти, звіти комісій, звіти уступаючої Управи, дискусію й удільнення абсолюторії. Із звіту голови п-і Олександри Селепини довідалися присутні про організаційний, виховний і видавничий стан ОУПС. Об'єднання на числює 52 Сестрицтва, зложило 1,000 дол. на побудову української школи в С. Бавнд Бруку, оплатило побут на таборі православної дитини і створило Стип. Фонд ім. Лесі Івченко. До видань ОУПС належить „Україна — Енциклопедія для молоді“, „Тиха вода“ Л. Івченко, „Роки страхіть“ англ. мовою. Народи цієї Сесії закінчилися промовами духовних отців і представників організацій. Потім відправлено панахиди на могилах бл. п. Людмилі Івченко і Платоніди Россіневич.

У другій Сесії доповідь про Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій виголосила представниця СФУЖО д-р Наталія Пазунок. Слідували звіти поодиноких Сестрицтв. В Ухвалях З'їзд одобрив видання Енциклопедії англ. мовою і встановлення пам'ятника на символічній могилі жертв голоду. З'їзд висловив також протест проти масових арештів в Україні, катування в'язнів і нищення церков в Україні. Далі висловив подяку уступаючій голові п-і Олександрі Селепині за її дотеперішню довголітню діяльність у проводі ОУПС.

До нової Управи ввійшли пані — Віра Драч і Марія Світ, почесні членки Гол. Управи, Галина Петренко, голова, Галина Степаненко, езекутивна

заступниця, Марія Клепачівська, Ольга Антохів, Олена Біляк, Анна Малюк, Олександра Бриньовська, заступниця, Марія Остапенко, Валентина Пахолок, секретарі, Ольга Криволап, англ. мовна секретарка і культ.-освітня реф., Марія Сидоренко, скарбник. Референтками стали — Ангеліна Худа організаційною, Валентина Кузьмич зовн. зв'язків, Олександра Селепина видавництва, Галина Біровець харитативною. Вільними членами стали пані — Тетяна Дзівак і Надія Мірчук. До Контр. Комісії ввійшли пані — Борислава Скорупська, Любов Шевченко, Софія Сушик і Варвара Зотовська.

Увечорі відбулася святочна вечера, а потім концертна програма, присвячена пам'яті першої голови ОУПС Людмилі Івченко--Коваленко. У програмі взяли участь визначні мистецькі сили, а між ними Ансамбль Бандуристок ім. Лесі Українки, що є під протекторатом Гол. Управи ОУПС.

На другий день новообрана Гол. Управа взяла участь у Службі Божій і панахиді за поляглих борців, а по полудні відбула свої наради. Осідок Гол. Управи ОУПС є тепер у Вашингтоні.

ПЕРЕДПЛАЧУВАННЯ „УКРАЇНКИ У СВІТІ“

Постановою Світової Сесії СФУЖО в жовтні 1973 р. в Торонто, клітинні складових організацій мали передплатити бюлетень „Українка у світі“. Це був найкращий засіб, щоб вони могли пізнати працю й ідеї СФУЖО.

В тому зміслі розіслано запрошення до передплати всім нашим складовим організаціям. Ще давніше Об'єднання Жінок ОЧСУ у ЗСА й Об'єднання Жінок ЛВУ в Канаді перевели це в себе й до їхніх клітин наш бюлетень іде в більшому числі. А й тепер ОЖ ЛВУ надіслало замовлення на 12 індивідуальних передплат у Торонто й околиці.

Союз Українок Америки, якого Відділи дістали запрошення, зголосив 23 передплати. Союз Українок Австралії передплачував заходами Стейтвової Управи в Новій Півд. Валії 8 бюлетнів, а тепер поширює це й на інші стейти. Організація Українських Жінок у Великобританії зголосила свою представницю п-і Марію Ткачук, у якій можна буде переплачувати. Також Жіноче Т-во ім. Олени Теліги в Англії подало адресу одної членки, І. Потопільної, для тієї цілі.

OUR LIFE

MONTHLY, published by Ukrainian National Women's League of America

Vol. XXXI.

OCTOBER, 1974

No. 9

Thoughts on the Future

A 50th anniversary is a very significant and rare moment in the life of an organization. In November of this year the U.N.W.L.A. will officially celebrate such an occasion. Although the history of the U.N.W.L.A. has been varied—decades of great achievements intertwined with years of relative inactivity—our organization has endured and proved itself to be always ready for change and innovation. The slogan of the XVII Convention itself mirrors this: "The present is on the way from the past to the future." But what future awaits the U.N.W.L.A.? What can we expect from it?

The break-up and resettlement of Ukrainian population, especially of Ukrainian youth, represents the greatest threat not only to the U.N.W.L.A., but also to the entire Ukrainian-American community. Unfavorable living conditions in large cities are driving us to leave areas which were primarily Ukrainian and settle in suburbs where contact with Ukrainian churches, schools, and organizations unfortunately diminishes from year to year. The U.N.W.L.A. must recognize these very real social changes and adapt its programs accordingly. In the coming decades some Ukrainian-Americans may completely lose their ethnic identity. Consequently, one of our chief aims should be to make every Ukrainian-American woman aware and proud of her heritage.

There is one factor which works in our favor: that is the interest of all Americans in their ethnic origin and national background. Often during shows, exhibits and various affairs spon-

sored for the general public by branches of the U.N.W.L.A., visitors approach and proudly declare that they too are of Ukrainian heritage and would like to know more about Ukraine or the Ukrainian organizations in the United States. We should not ignore Americans of Ukrainian descent who no longer speak the language and who have lost contact with the Ukrainian-American community, but recruit them and welcome them in our organizational life. The U.N.W.L.A. should plan a campaign to attract new members to the English-speaking branches, and even create new ones. In this way, we can acquaint them with the history, cultural achievements and perhaps even the language of their forefathers.

Another matter which has been rather neglected in the past

and which we should improve in the future is a stronger tie with other women's organizations and federations in the United States. Representatives of the U.N.W.L.A. do attend many annual events with other groups, but are these yearly meetings enough? If we worked more closely with these groups, then they would be more eager to listen to us. Today we are trying to attract the attention of our fellow Americans to the plight of our persecuted and imprisoned intellectuals in Ukraine. The active support to our cause of all women's organizations would certainly carry great weight. But before we can request their aid, we ourselves must become more involved.

The above suggestions are just a few ideas to reflect upon. After all, on its 50th birthday the U.N.W.L.A. can be justifiably proud of its past, but it cannot forget the future.

Christine Perfecky

Capsule of NCW Activities

The National Council of Women of the United States (NCW), of which the UNWLA is one of its 26 member organizations (since 1952), has always been in the vanguard of movements of greatest concern to women. Organized in 1888, it has led in the struggle for women's rights, higher education, social care and voluntary community action.

Recent programs have included consumerism, ecology, health, drugs youth problems, volunteerism, reforming the Social Security Law, especially as to women, and human rights in Ame-

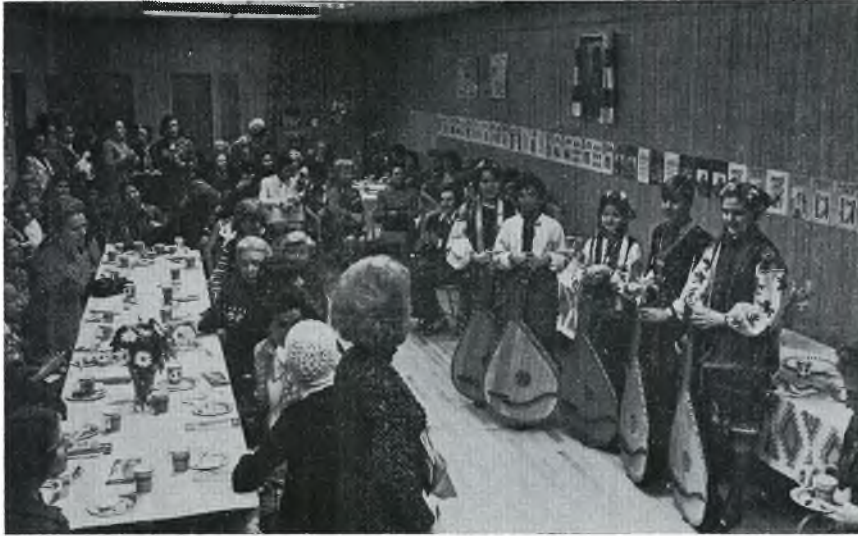
rica. It is hoped a study of universal human rights will be the topic soon.

Educational challenges for women have been evaluated in depth.

With the specter of worldwide hunger NVW was on target with a forum on voluntary forces counterattacking world hunger, and the plight of hungry children. We all will be participating in this crises.

Also, on NCW's agenda are International Women's Year in 1975 and women's role in the Bicentennial.

Through its representatives in

At a reception and musical program at the UNWLA New York Center, prior to tour of "Little Ukraine" in downtown New York City, are women from 23 countries, and young bandurist singers being presented by program-tour coordinator, Mary Dushnyck, UNWLA Public Relations Chairman, center foreground. The guests, among whom were ambassadors' and ministers' wives and UN personnel, visited Slava Gerulak's ceramic gallery, Szonk-Rusych's enamel art studio, Surma, Arka, Diadem and Baczynsky's shops. This event was held under the auspices of NCW's International Hospitality Committee, whose chairman is Betti Salzman, who arranges a variety of programs for short-term foreign residents in NYC. (Photo by Vlodko Atymyshyn)

the UN, NCW keeps its membership informed of latest global developments. Its annual reception for women delegates to the UN General Assembly is always a highlight of its social calendar. This year it will honor women from 67 countries represented in the International Council of Women (ICW).

One of NCW's most successful endeavors is its International Hospitality Committee for foreign residents in New York. Chairman Betti Salzman's committee last season entertained over 1,700 guests with innovative cultural and educational programs, including the tour of "Little Ukraine."

Through its excellent *Bulletin*, NCW provides a record of its programs, conferences and workshops on vital current issues.

Mary Dushnyck

A leader sees things through the eyes of his followers. A leader puts himself in their shoes, and helps them make their dreams come true.

CHARMING RECORDING OF CHILDREN'S SONGS

One of the most charming recordings of children's songs on the market is called "Kachecka-prachechka." The record was introduced in Toronto, Canada by Professor I. Kolaska. According to Professor Kolaska, there is an interesting story concerning the songs and artists of the record. It seems that when Professor Kolaska was leaving on a trip to Ukraine, he was asked to research and bring back with him Ukrainian songs for children. However there was nothing on the market. But being resourceful, the Professor persuaded several individuals to release to him tapes from their private collections, together with the names of the artists. The songs he retaped and was successful in sending to Canada, but the names of the artists and composer were lost.

The record is a wonderfully gay collection of songs that children delight in listening to. The performers are children of all ages. Each song is accompanied either by an orchestra or piano. The songs are easily learned, and one finds listening children quickly joining in the singing. There are 21 songs altogether.

For anyone interested, the record may be purchased in all Ukrainian bookstores. Should they not have it, the record may be ordered. Please write to: Ukrainian Children's Records, P. O. Box 105, Postal Station M, 2393 Bloor Street W, Toronto 9, Ontario. The price of the record is \$5.

What to Read

by Marty

Gonchar (i.e. Honchar), Oles. **THE CYCLONE**. Moscow, Progress Publishers, 1972. 321 p (Soviet novels series).

Oles Honchar, one of the foremost writers of contemporary Ukraine, has gained fame both in the Soviet Union and abroad. For his novel *Tronka* he was awarded the Lenin prize, the highest honor that can be bestowed on a Soviet writer. In the Ukrainian community abroad, on the other hand, Oles Honchar is best known for his novel *Sobor* — a work which was severely criticized in the USSR and which is nowadays not included in Soviet editions of Honchar's "collected works."

The Cyclone is Honchar's most recent novel and the first of his works to appear in an English translation. The plot concerns a crew of filmmakers who — while shooting a film about the tragic years of war and occupation — are overtaken by a disastrous cyclone in the Carpathian mountains. The novel is a vehicle for the author to express — both overtly and symbolically some of his basic philosophy, his ideas on art and life, on truth and beauty. *The Cyclone's* finest chapters are those devoted to the natural calamity in the mountains and the human struggle for survival. The work can certainly be ranked among Honchar's better novels. The poor translation, however, detracts considerably from the book's readability. *The Cyclone* was published in Moscow, by a Soviet publishing house, and the translator or translators remain unnamed. Contrary to international practice there is no general

IN VIENNA WITH ICW'S NEW PRESIDENT AND HER PREDECESSOR

Shown at farewell reception by the National Council of Women of Austria for delegates to the International Council of Women (ICW) Congress held in Vienna, are, left to right: Lesia Evasiuk, Mary Dushnyck, Dr. Mehranguiz Dolatshahi, Helen Hnatyshyn, a new ICW Vice President, and outgoing President, Mary Craig Schuller.

Among 400 delegates from 40 countries at the Congress were 5 Ukrainian women: from Canada were Mrs. Hnatyshyn, Mrs. Evasiuk, Mrs. K. Miskew and Mrs. A. Chree, while Mrs. Dushnyck was a delegate of NCW-USA, of which the UNWLA is a member organization. Mrs. Lloyd Phillips led the NCW-USA delegation of 16. Mrs. Hnatyshyn was elected a Vice President for 3 years, as was Mrs. Saul Schary of NCW-USA.

The ICW has national councils in 70 countries and works for social development throughout the world. Delegates took part in various committees, with the Canadian delegates in the Education Comm. and Mrs. Dushnyck in the Migration Comm., where she called for reunion of separated families, and spoke of the persecution of intellectuals in the USSR and the need for universal human rights. Among resolutions adopted by the ICW was one for the right to leave any country. Delegates participated in many cultural and official events, including a reception at Vienna's City Hall, one for President Dolatshahi, at the Iranian Embassy, and those at embassies of their respective countries. USA delegates attended the American Embassy reception hosted by Ambassador Humes, while the Canadians went to their Embassy. The Ukrainian delegates met with the Ukrainian community in Vienna and attended its famous St. Barbara's Church.

(Foto by Borys Jaminskyj).

translation statement and no indication anywhere that the original is written in Ukrainian.

Were it not for the author's preface, the foreign reader might never even guess that he is reading a work of Ukrainian literature.

Honchar's preface gives interesting facts about his motivations as a writer and has many references to Ukrainian literature and culture. It is, however, not a preface written especially for the foreign

reader and much of it is likely to be confusing to the uninitiated. Although this is not stated anywhere, the book was obviously translated not from the original Ukrainian, but indirectly from a Russian translation. Not only are all personal and geographical names given in their Russified form (Bogdan, Sergei, Polesye, Gutsul, Podgaitsy, Zankovetskaya) but pysanky have become "painted Easter eggs" and Honchar naturally, has been transformed into Gonchar.

THE WELSH KOZAK

On March 24 of this year the Ukrainian community of greater New York received a special treat. The choir "Homin" hailing from England presented an evening of music, song and dance.

The concert was a great success. The performers were talented, well trained, the program varied, rich and interesting. But it was our song, our beautiful Ukrainian song, the haunting melodies from the soul of our nation that touched the heart. People cried . . . remembering.

In the midst of Ukrainians, an Englishman, a man from the isle of Wales can be attributed with much of the success of the concert. Mr. William Eaton Jones has for the past 11 years traveled with the choir "Homin" as its piano accompanist.

In an article ("Svoboda", April 2, 1974) writer Ulana Lubovych described Mr. Jones' introduction at the concert as such. . . "A kozak, garbed in red trousers (sharavary) and embroidered shirt was the first to appear on stage. In a leasurly manner he descended the steps and took his place at the piano. It seems as if the wind touched the keys and brought a melody from far away. The choir which entered the stage joined in and with the piano they sang a song."

"Piano accompaniment is a difficult art. This man played as if he was part of the choir. His gaze was constantly upon the singers—he was with them all the time. His touch on the keys reflects all the subtle nuances of each piece he played."

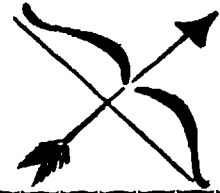
Ulana Lubovych continued to say that it was in the second part of the program that the audience found out that this connoisseur of Ukrainian music is a Welshman.

During and after the concert Mr. Jones spoke of his love for music, especially for the music of Wales and Ukrain. . . "There is no Wales without a song, just as there is no Ukraine without a song." A staunch patriot, as

(Continued on back cover page)

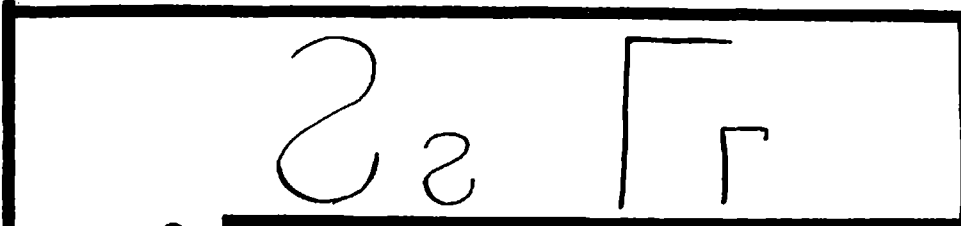

РОЗВАГА

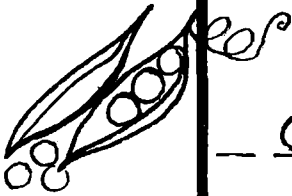

Ред. Віра Андрушків

Рис. Квітка Іваницька

Р К

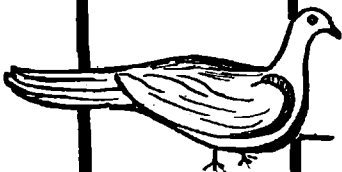
О Х

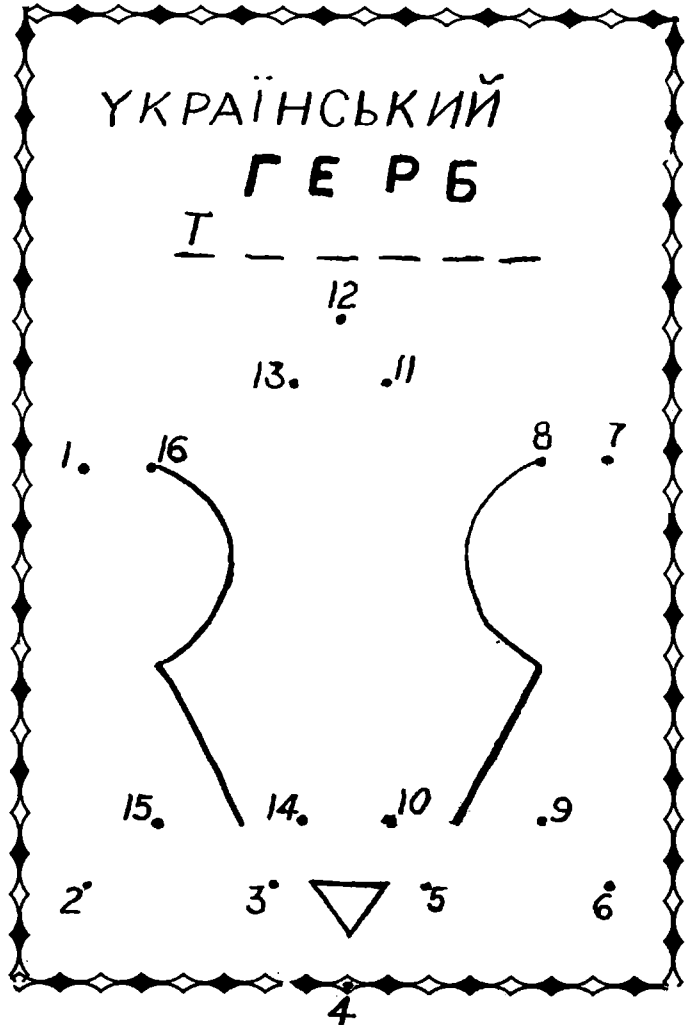
А Б

І А И Т

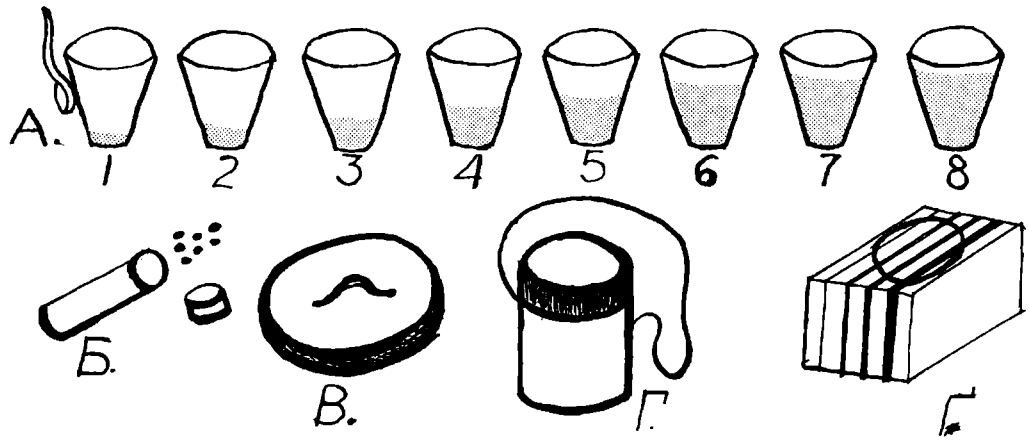
Л Б

ЗАБАВА

Домашня оркестра

Чи хотіли б ви зробити собі свої власні музичні інструменти?

Перший (а) інструмент називається ц и м б а л и із склянок з водою.

1. Дістаньте 8 порожніх склянок і поставте їх у ряд.

2. Легко ударте першу склянку ложкою: який звук почуєте?

3. Тепер візьміт дзбанок води і налейте трошки води до другої склянки. Ударте в цю склянку ложкою: чи цей звук є інший від першого?

Налийте трошки більше води у третю склянку, а ще більше в четверту. У кожну наступну склянку налейте більше води, ніж у попередню. Чуєте, як звук змінюється коли ви ударите ці склянки ложкою?

5. Наповніть останню склянку до самого вершка. Чи вона дає тон, коли її вдарите ложкою?

6. Тепер випробуйте (експериментуйте)!

Попросіть батьків, щоб допомогли вам настроїти ваші цимбали (додаючи, чи відливаючи води) так, щоб вони творили повну гаму.

Тепер пробуйте заграти пісню, вдаряючи у склянки, вживаючи нижче подані числа:

Ку-ку:
5, 3, 5, 3, 4, 3, 2, 1
2, 2, 3, 4, 2, 3, 3, 4, 5,
3, 5, 3, 5, 3, 4, 3, 2, 1.

Човен хитається:
5, 3, 6, 5, 3, 6, 5, 3, 6, 5
2, 2, 3, 4, 3, 4, 5
5, 3, 6, 5, 3, 6, 5, 3, 6, 5,
2, 2, 3, 4, 3, 2, 1
6, 6, 7, 8, 7, 6, 5, 6, 5,
2, 2, 3, 4, 3, 4, 5
6, 6, 7, 8, 7, 6, 5, 6, 5
2, 2, 3, 4, 3, 2, 1

Спробуйте заграти інші пісні: „Сіяв мужик просо“ і інші.

б) В коробку дайте суху фасолю або горох і закрийте добре. Добре вибивати ритм (маракас).

в) Ужуйте покритки на тарілки (cymbals, sinelli).

г) Бубон з пушки від кави з накривкою.

г) Струнний інструмент:

1. Витяти діру в накривці з коробки від черевиків.

2. Приліпити накривку до коробки.

3. Натягнути різні гумки одні вузькі, другі широкі на коробки.

Спробуйте гумки одні сильно напнуті, другі легко. Які звуки вони видають?

КУХОВАРСЬКІ НАЗВИ

на букву Ф

Фазан, бажант — цінний мисливський птах. Фазанячий.

Фарш — начинка. Фаршований — начинений.

Фаска, фасочка, фасчина — дерев'яна діжка для масла чи сиру.

Фасувати — отримувати пайок.

Фасунок — пайок.

Фарфор — порцеляна

Фасоля, дивись — квасоля.

Файнс — різновид тонкої кераміки. Файнсовий.

Фенхель, копрій — спеції.

Фермент — закваса, підчінка. Ферментація, ферментувати.

Фізалис, марунка — їст. ягоди.

Фіга — їст. плоди фігового дерева.

Філе, філей — найкращий сорт м'яса без кісток.

Філе рибне — пласт риби з довж хребта без кісток.

Філіжанка — чашка.

Фінік, дивись — дактіль.

Фісташка — зелені горішки.

Флячки, хлячки, кендюх, рос. рубці — страва з яловичих шлунків.

Фореля, пструг — спільна назва кількох видів прісноводних риб род. лососевих.

Форшмак, нім. — закуска з м'яса або оселедця.

Франзоля — невеличка булка.

Французька грінка — намочені в розбитім з молоком яйці скибки хліба і посмажені.

Французький хліб — довга тонка булка з хрумтячою шкіркою.

на букву Ц

Цельофан — прозорий, гнучкий пакувальний матеріал для харчових продуктів

Цибуля — городина. Їстівні цибулини і зелень.

Деякі різновиди цибулі:

Ц. городня або звичайна

Ц. татарка, семилітка, батун.

Ц. шалотка або бараболянка.

Дрібні цибульки для маринування й їстівна зелень.

Ц. трибулька або зрізуванець. Їстівна зелень.

Ц. сіянка — однорічна дрібна цибуля.

Цибуліна — назва однієї рослини із збірної назви „цибуля“.

Цибуляний, цибулевий.

Н. Ч.

ХРОНІКА ОКРУГ

На початку Хроніки ми пригадували Окружним Управам і Відділам, що при присилці свіглин слід залучувати також олату за виконання клішів. Цю пригадку всі зрозуміли, але не схопили того, що є різниця в ціні між малою і великою клішею. Тому ще раз вияснюємо, що мала кліша (2 інчі) коштує 8 дол., а велика кліша (4 інчі) 15 дол. Найкраще прислати цю суму разом із дописом.

АДМІНІСТРАЦІЯ Н. Ж.

**

Округа Північний Нью Йорк

СИРАКЮЗИ, Н. Й.

Окружний З'їзд

Дня 28 квітня 1974 р. голова Марія Крамарчук відкрила З'їзд молитвою „Боже, вислухай благання“, привітала прийвну голову Централі США Лідію Бурачинську і попросила присутніх ушанувати пам'ять померлих — містоголово бл. п. Осипи Грабовенської і голови Округу бл. п. Марії Когуляк однохвилинною мовчанкою.

До ділової Президії обрано д-р Теодосію Савицьку головою, пп. Анну Гогошу й Дозю Кушнір секретарками. До почесної Президії покликано голову Лідію Бурачинську і д-р Євгену Єржківську. Вибрано 3 комісії а саме — Верифікаційну (Ірина Руснак, Наталія Пруц, Стефанія Павлович), Ухвал (Меланія Кокорудз, Анастасія Смеречинська, Ярослава Гудзяк), Номінаційну (Ірина Мартинець, Марія Іскало, д-р Євгенія Єржківська).

Протокол відчитала п-і Люба Шмігель. По деяких доповненнях його прийнято.

Звітували пані — Марія Крамарчук, голова, Ірина Руснак, секретарка, Тамара Гуран, скарбничка, і референтки пані — Люба Шмігель і Люба Мокій організаційні, Анастасія Смеречинська, виховна, Іванна Мартинець, пресова, Анна Капітан, скарбничка Стип. Фонду.

Організаційне. Опіка над Відділами була поділена між дві референтки. Окр. Рада відбула 4 сходини. Нового Відділу не вдалося заснувати, але 99 Відділ у Вотервліті приєднав 5 нових членок. Усіх членів Округа має 308.

Округа веде хроніку подій в альбомах (заходами секретарки). Вкладки членок хитаються між 3 і 7 дол. Контакт із Відділами утруднений через віддаль, а також через неохоту реагувати на листовні повідомлення. Окр. Рада видатно причинилась до влаштування 25-ліття СФУЖО в Рочестері, організувавши для тієї цілі окремий комітет із представниць жіночих організацій.

Виховне. В Окрузі є три Світлички. В Рочестері Світличка (47 Відділ) охоплює 20 дітей, провадить студентка Віра Ємів. У Ютіці (57 Відділ) є 14 дітей, провадить п-і Ликтей. У Бюфало (97 Відділ) Світличка охоплює 11 дітей, провадить Роксоляна Пікас. Світлички відбувають свої імпрези. Разом усіх дітей, охоплених Світличками є 45.

Стип. Фонд ім. Марії Когуляк. Цей фонд постав на похороні покійної голови Округу для вшанування її пам'яті. Наспіли жертви замість квітів і до кінця квітня придбано 2,039.36 дол. Включившись у стипендійну акцію для молоді в Бразилії, Округа опікується студенткою історії Вірою Бурко й ученицею середньої школи Калиною Корчагін. На стипендії видано до тепер 1,100 дол. Сальдо на тому рахунку виносить 939.36 дол.

Пресова. У звітному часі появилось три дописи про діяльність Окр. Ради, а саме — звідомлення з вечора мисткинь з Австралії Зої Когут і Ірини Залеської, з репортажу з Мехіка Оксани Лукашевич-Полон і її чоловіка Лавра Полона, полученний із виставкою їх картин, і з 25-ліття СФУЖО в Рочестері. Два перші дописи появились у „Свободі“, останній у журналі Н Ж., як також хроніка Округу.

Фінансове. Округа мала 389.74 дол. приходу, а 372.93 дол. розходу.

Іменем Контр. Комісії промовила голова Ярослава Гудзяк і ствердила що книги Окр. Ради є в повному порядку.

Звітувала голова Вериф. Комісії, яка ствердила, що делегаток вислали Відділи — 9, 34, 46, 47, 49, 57, 68, 97 і 99. Їх є разом 29 осіб.

Після короткої дискусії уділено абсолюторію Окружній Управі.

Слідувала обідова перерва. Тоді забрала слово голова Централі Л. Бу-

рачинська. Накреслила плян наших ювілейних святкувань. Підготовляється Ювілейна Конвенція, яка відбудеться в днях 29, 30 листопада, і 1 грудня 1974 р. Гаслом її є вислів О. Довженка „Сучасне є на дорозі з минулого в майбутнє“. Перед нами є ще ювілей журналу „Наше Життя“ і 80-ліття почесної голови Олени Лотоцької. Ці події Округа повинна взяти до уваги.

Голова накреслила осяги Округи Північного Нью Йорку. Це є створення Гуртка „Наша Батьківщина“, влаштування Дошкільних Днів, створення Клубу для Старших у Ютіці, кількакратно влаштований конкурс пасок у Бофало, а врешті створення Стип. Фонду ім. Марії Когутяк. Це все є докази творчої сили Округи. Однак настав час скріпити цю Округу, бо є вже позначки знеохочення і втоми. Тому Відділи Округи вимагають кращої уваги і сполуки. Для цієї цілі постановлено Округу поділити на північну і південну частину. В першій залишились би Відділи 46, 47 у Рочестері, 49 і 97 у Бофало, 68 і 85 у Сиракузах, а в другій — 9 у Бінгемтоні, 19 в Амстердамі, 34 у Коговз, 57 у Ютіці і 99 у Вотервліті.

Над цим пляном Централі розгорілась дискусія. Виявилось, що на попередньому Окр. З'їзді в Бофало в 1973 році не були всі Відділи заступлені (через велику віддачу) і не знали про запланований поділ. Не зважаючи на те, що було письмове повідомлення, делегатки не були приготівані. Однак більшість присутніх не була за відкладенням поділу. При голосуванні 15 делегаток голосувало за поділ 11 було проти, а 3 стрималося. Округу поділено на північну і південну частину.

Зчерги **Номінаційна Комісія** проголосила вислід нарад. Округну Управу Півн. Нью Йорку вибрано у повному складі: Марія Крамарчук, голова, Ярослав Гудзяк і Олена Коритник заступниці, Люба Шмігель секретарка, Тамара Гуран скарбничка. Референтками стали пані — Нуся Филип організаційною, Анастасія Смеречинська виховною, Дарія Завадівська пресовою, Ірина Руснак хронікарем і допомогою секретарці, Анна Капітан скарбничкою Стип. Фонду.

Округну Управу Півд. Нью Йорку вибрано скорочену. До неї увійшли пані — Дося Кушнір, голова, Меланія Кокорудз заступниця, Ірина Запаранюк скарбничка і хронікарка.

Голова Округної Ради Північного Нью Йорку Марія Крамарчук
Maria Kramarchuk, chairman of the Regional Council of Northern New York.

Виринула справа майна Округи й Стип. Фонду. Постановлено переслати до Централі хроніку і ляльки в нар. строю, а про фонд ім. Марії Когутяк вирішити Централю.

Голова Округи Півн. Нью Йорку подякувала за дотеперішню співпрацю представницям усіх Відділів, які разом працювали 16 років. Організаційна кінечність вимагає цього поділу, але перебуваючи в сусідстві напевне будуть співпрацювати.

Голова д-р Т. Савицька закрила З'їзд.

Зладжено на підставі протоколу.

УХВАЛИ ОКРУЖНОГО З'ЇЗДУ

1. Округний З'їзд вітає нашу доголітню й заслужену Голову Олену Лотоцьку, та висловлює глибоку вдячність і признання за її жертвенну працю для українського жіноцтва в Америці.

2. Вітаємо членів Централі США на порозі конвенційного року, та бажаємо якнайкращих успіхів у досягненні намічених цілей.

Вітаємо почесну членку Округної Ради Софію Онуфрик і бажаємо їй кріпкого здоров'я й успіхів у дальшій громадській праці.

3. Новоствореній Округній Раді Південного Нью Йорку бажаємо витривалости у важкій праці й багато нових ідей.

4. Закликаємо поодинокі Відділи обох Округ відзначити 30-ліття нашого жіночого журналу „Наше Життя“.

5. Закликаємо обидві Округи, щоб на своєму терені підготували відповідне відсвяткування 50-ліття США.

6. Обидві Округи продовжуватимуть збірку стипендійного фонду ім. Марії Когутяк.

7. Доручити Відділам відмітити пам'ять нашої заслуженої вченої проф. Наталі Василенко-Полонської, що недавно відійшла у вічність.

8. Округа відчуває потребу відвідин чи об'їздок референток Округної Ради, чи Централі з огляду на те, що приїзд і виступ людини з новими думками і кличами все побуджує й заохочує членство.

9. Звітування про Світлички повинно бути вміщене поза хронікою на сторінці дошкільного виховання.

10. Признаючи оправдання Стипендійної Акції для Бразилії, Округа бачить потребу розглянути можливості допомоги для студіюючої молоді в ЗСА.

ПОЖЕРТВИ НА ЗАПАСНИЙ ФОНД

Округа Півн. Нью Йорку зложила на Запасний Фонд „Нашого Життя“ до кінця квітня, коли настав поділ:

46 Відділ — 100.00, 47 Відділ — 750.00, 49 Відділ — 475.00, 57 Відділ — 115.00, 97 Відділ — 50.00, 99 Відділ — 325.00. Разом 1,815.00 дол.

ОКРУЖНА РАДА США ПІВНІЧНИЙ НЬЮ ЙОРК, РОЧЕСТЕР

1974 рік був рішачим роком в історії Округної Ради США Північного Нью Йорку тому, що на Округному З'їзді 28 квітня ц. р., за дозволом Централі, рішено поділити Округу на дві — а саме на північну і південну.

В присутності голови Централі Лідії Бурачинської переведено поділ Округи, керуючися принципом віддалення поміж місцевостями.

До Північного Нью Йорку входять Відділи: 46 Рочестер, 47 Рочестер, 49 Бофало, 68 Сиракузи, 85 Сиракузи, 97 Бофало. — Цю Округу очолює на поточну каденцію Марія Крамарчук, 47 Відділ.

Південний Нью Йорк охоплює Відділи: 9 Бінгемтон, 19 Амстердам, 34 Коговз, 57 Ютика, 99 Вотервліт. Очолює його Дося Кушнір, 99 Відділ.

Праця референток зосереджується передусім на координації праці Відділів, щоб не відбрати їм можливостей вияву власної ініціативи. Щоб зберегти пам'ять своєї доголітньої голови пок. Марії Когутяк, Округна

Рада встановила стипендійний Фонд її імені для студенток у Бразилії. Як поступає праця в цьому напрямі хай докаже звіт референтки Фонду, Анни Капітан.

Помимо тягарів щоденного життя, родинних та професійних обов'язків, членки присвячують багато часу й праці своїй жіночій організації, Союзові Українок Америки, особливо в ювілейному році. Цьогорічна Конвенція дасть перегляд наших досягнень чи недоліків, що є дуже важливим для членів Ми доклали всіх зусиль, щоб вив'язатися з наших обов'язків, а майбутнє покаже висліди.

Марія Крамарчук

СТИПЕНДІЙНИЙ ФОНД ІМ. МАРІЇ КОГУТЯК

Стипендійний фонд ім. бл. п. Марії Когутяк був створений у 1972 р. на її похоронах. Представниці Відділів Скружної Ради СУА Північного стеяту Нью Йорк постановили створити живий пам'ятник, як доказ влчності Покійній за її невтомну працю для СУА і добра української спільноти.

Цим живим пам'ятником став стипендійний фонд для дівчат у Бразилії. Зібрані гроші передано до Централі СУА. Через те, що на фонд вплинули більші грошові пожертви, головню від членів родини й приятелів Покійної, Централья вирішила передати зібрану суму й обов'язок опіки над фондом Окружній Раді, якої бл. п. Марія Когутяк була довголітньою головою. Тому, що початкова сума фонду 775.00 дол. незабаром поповнилася додатковими пожертвами, Окружна Рада вирішила дати дві стипендії — одну для учениці середньої школи й одну для студентки вищої школи.

Стипендистками Окружної Ради стали: Калина Корчагін, учениця середньої школи — стипендія у висоті

150 дол. річно, і Віра Бурко, студентка вищої школи — стипендія 200 дол. річно. За 1972 і 1973 рр. вислано по 350 дол., разом 700 дол. У 1974 році виринула потреба заступити 150-долярову стипендію 200-доляровою, бо К. Корчагін записалася до вищої школи. Тому за 1974 рік вислано вже 400 доларів.

Окружна Рада має кореспонденційний зв'язок із своїми стипендистками.

Завдяки поважнішим пожертвам, головню родини бл. п. М. Когутяк, сальдо фонду на 28-го квітня 1974 р. виносило 939.36 дол.

Про стан стипендійного фонду звітвано на заг. зборах Окр. Ради.

Анна Капітан
референтка стип. фонду
ім. М. Когутяк

47 ВІДДІЛ СУА ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ, РОЧЕСТЕР, Н. Й.

На початку лютого ц. р. загальні збори перевибрали в цілості ексеку-

Голова 47 Відділу Іванна Мартинець
I. Martynetz, chairman of Br. 47

тиву Відділу в складі: Іванна Мартинець — голова, Мирослава Приймак — секретарка й Анна Капітан — касирка, та вибрали 15 членок Управи і три членки до Контр. Комісії.

Управа Відділу дбає про тісний зв'я-

Комітет зустрічі градуантів в Рочестері, Н. Й. Зліва: Людвик Бах, батько градуантів, І. Мартинець, голова 47 Відд., А. Сорохтей, Т. Гривнак, І. Руснак, І. Шмігель, д-р Ст. Чорній, директор школи українознавства, М. Крамарчук, голова комітету, А. Руда (від батьків), М. Приймак, І. Михайлюк, А. Капітан. — Бракує: В. Мотика

зок із членками і в тій цілі вже кілька років кожна членка Управи є зв'язковою між гръомка чи більше членками. Завданням зв'язкової є інформувати членок про всі почини Управи, як також довідуватися про їх потреби. Цей зв'язок найчастіше відбувається телефонічно.

Голова і членки Управи та Відділу тісно співпрацюють з іншими організаціями та своїми парохіями.

В часі від лютого до червня ц. р. відбулися 3 ширші сходини з двома рефератами а саме: проф. д-р Миколи Гадзінського — „Криза енергії“, мгр. Анастасії Смерчинської — „Потреба дитячих світличок“. Треті ширші сходини, на яких крім ділових справ була розвагова програма, відбулися в городі господарської референтки.

Суспільна опіка під проводом мгр. Стефанії Залітач опікується потребуєчими поза межами Америки. Багато членок оподаткували себе і вплачують датки на Фонд „Мати й Дитина“. Ці гроші пересилається через Централью потребуєчим дітям в Європі. Зібрано також уживану одержу й вислано 10 пачок до Бразилії. Крім того пані із суспільної опіки не забувають членок у хвилинах їхньої хвороби й перебування в шпиталях.

В місяці квітні ц. р. 9 делегаток і 3 членки нашого Відділу взяли участь в окружному з'їзді, що відбувся в Сиракюзах.

В червні відбулася зустріч градуантів середніх шкіл міста Рочестеру та градуантів школи українознавства ім. Т. Шевченка. Участь взяли двадцять випускників. На цій імпрезі були теж приявні представники організацій, духовенство, батьки і громадянство. Імпреза закінчилася забавою.

Десять членок із нашого Відділу творять Гурток Книголюбів ім. Олени Залізник, який існує вже сім років.

На запрошення о. пароха церкви св. Йосафата членки Відділу провадять курси вишивання, кераміки і писання писанок.

Гордістю нашого Відділу є дитяча світличка, якій наша Управа, а зокрема виховна референтка й адміністраторка Ірина Юрків віддає багато праці. Учителькою є молода студентка Віра Елійв із допомогою своєї сестри Марти. Впровадила їх у цю працю і дальше допомагає цінними вказівками й порадами мгр. Анастасія Смерчинська, яка всеціло віддається праці над нашими найменшими. Виховна

Дитяча Світличка 47 Відділу СУА. Зліва: учителька В. Елнів і помічниця М. Елнів.

референтка Ірина Юрків поставила нашу світличку на високий виховний рівень. У Великодню суботу діти зладили великодні кошички і принесли до свячення в церкві. В День Матері підготовано програму. До співпраці запрошено членок 46 Відділу з їхніми дітьми. На закінчення року в світличці відзначено дітей-градуантів. Голова Відділу передала їх вручисто директорів Школи Українознавства.

Не залишається багато часу й енергії на працю, яка принесла б Відділові матеріальну підтримку. Головним джерелом придбання фондів є продаж печива, що відбувається два рази в році. Всі членки прикладають своїх рук до того, щоб цей продаж приніс користь.

Відділ нараховує 75 членок. Усі передплачують журнал „Наше Життя“.

Душею Відділу є голова Іванна Мартинець. Їй завдячуємо живучість і молодечий ентузіазм у нашій праці.

Ірина Руснак
пресова референтка

49 ВІДДІЛ СУА ІМ. О. БАСАРАБ У БОФАЛО, Н. Й.

У звітному часі (до кінця серпня 1974 р.) Відділ відбув одне засідання Управи й чотири ширші сходини. Деякі сходини відбулися спільно з 97 Відділом для підготовки великодньої зустрічі, яку від років влаштовуємо спільно з цим молодечим Відділом. Великодні й різдвяні зустрічі стали вже традиційними для нашого Відділу. У цьогорічній різдвяній зустрічі брали участь: місцевий парох о. шамбелян д-р Павло Івахів, письменниця Леся Лисак, діти садочка й учні першої класи української цілоденної школи св. О. Миколая під проводом учительки Олі Чмоли. Як кожного року, голова Маруся Паньків і заступниця голови Оріся Перейма поділилися з присутніми просфорою,

Діти з Дитячої Світлички 47 Відділу СУА з великодніми кошичками.

складаючи побажання, а св. Миколай обдарував усіх дарунками.

В лютому відбулися святочні сходини з участю коло сорок осіб у пам'ять патронки нашого Відділу й усіх

Традиційне печиво на показі в Бофало
Traditional pastries displayed at an exhibit in Buffalo.

героїнь. Письменниця Леся Лисак виголосила реферат, присвячений героїням. Союзянка Ярослава Борачок рецитувала вірш-монтаж „Героїням“, а культурно-освітня референтка Ніля Стецьків відчитала уривок з відозви Марусі Бек п. н. „Пошукуємо каменярів“.

Великодня зустріч відбулася цього року дня 7 квітня з конкурсом на найкраще печиво й на три найкращі торти. Головною особою зустрічі була Оксана Соловей із Ст. Пол, Мінн.

Вона виголосила доповідь на тему „Українське традиційне печиво“ й висвітлила прозорки. Керівником зустрічі була Роксоляна Пікас. Жюрі в складі пань: Оксани Соловей, Анни Бальюти й Ярослави Борачок признало три нагороди за найкраще обрядове печиво. Першу нагороду отримала Доміцеля Завадівська за коровай, другу Єва Ковтало за паску, дві треті нагороди Марія Дранка за паску й Анна Руда за колач. Нагороди та три найкращі торти отримали: першу — Марія Паньків, другу — Анна Кононопська, третю — Оксана Салдит.

Анна Макух, референтка суспільної опіки, звернулася під час зустрічі з закликом до громадянства допомогти українській студіючій молоді в Бразилії. Референтка суспільної опіки вислала сім пачок з одягом до Інституту св. Ольги в Прудентополісі в Бразилії на суму 79.05 дол.

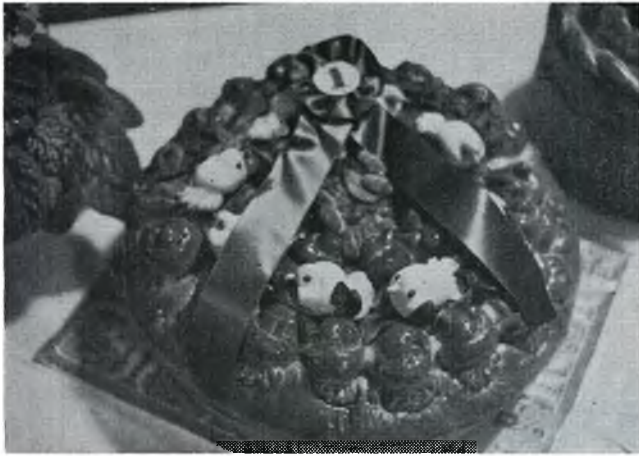
Головою Відділу далі є Маруся Паньків.

Стефанія Гаврилук, секретарка

68 ВІДДІЛ СУА, СИРАКУЗИ, Н. Й.

Відділ начислює 23 членки, з яких 18 передплачують „Наше Життя“.

У 1973 р. відбулося 5 ширших scho-

Коровай Доміцелі Завадівської — 1-ша нагорода на конкурсі традиційного печива в Бофало.

“Korovai” baked by Domitzelia Zavadvivska received first prize in the traditional baking competition in Buffalo.

дин і 3 засідання Управи. Прочитано доповіді про Григорія Сковороду, Григорія Чупринку, Марусю Чурай і про наркоманію. Влаштовано такі імпрези: „Вечір українських байкарів“, ілюстровану прозірками розповідь „Мехіко — країна контрастів“ і спільно з іншими жіночими організаціями виступ Зої Когут та Ірини Залеської п. н. „Вечір гумору й сатири“. Деякі членки помагали в мистецькій виставці на „Стейт фер“ і демонстрували полтавське вирізування на виставці в музеї „Еверсон“.

Відділ опікується бабусею, висилає пакети до Бразилії і з датків кількох членок утримує стипендистку.

Загальні збори відбулися 17 лютого 1974 р. До Управи ввійшли: Я. Бундзяк — голова, д-р Є. Єржківська — заст. голови, М. Кузьма — касирка, Я. Гапій — секретарка, А. Курило — референтка сусп. опіки.

Я. Бундзяк, голова
Ярослава Гапій, секретарка

97 ВІДДІЛ СУА, БОФАЛО, Н. Й. **Звіт за 1974 рік**

Продовж звітного року Відділ проявив таку діяльність. За ініціативою Дарії Завадівської Відділ узяв під свій патронат групу молодих бандуристів, яка начислює 10 дітей. Крім цього Відділ закупив на власність бандури, якими користуються діти, що неспроможні самі придбати бандури. Групу досі вишколював Степан Малюца. Молоді бандуристи виступали вже перед бофалівською публікою під час Просфори, на Миколаївському вечорі і на Вечорі Молодих Талантів, що його влаштував 47 Відділ СУА в нашому місті.

В лютому ц. р. Роксоляна Пікас улаштувала успішну виставку україн-

ського народного мистецтва в школі на „Гренд Айленд“. У квітні, як це ввійшло в нас у традицію, наш і 49 Відділ улаштували конкурс пасок і великоднього печива, на який запрошено з доповіддю Оксану Соловей з Міннеаполісу. Прелегентка ілюструвала свою інтересну доповідь висвітлюванням прозірок і демонструванням традиційного печива. Членки продавали українські великодні писанки і мистецькі вироби. За найкраще печиво були нагороджені: Д. Завадівська, М. Паньків і А. Руда. Конкурс закінчено товариською гутіркою

при столах. Стаття і світлина з нашої імпрези були поміщені в місцевому щоденнику „Курієр Експрес“.

12 травня наш Відділ відсвяткував Свято Матері, вгощаючи матерів з їхніми родинами святочним обідом, під час якого пописувалися діти нашої світлички під проводом Роксоляни Пікас і Ксені Депутат. Світличка існує вже декілька років і відбуває навчання кожної суботи в приміщенні школи при церкві св. Івана Хрестителя. В минулому навчальному році світличка начислювала 13 дітей. Програму свята доповнили діти 1-шої класи Рідної Школи під проводом Марти Стасюк, учительки.

18 травня Відділ мав свій прилавок і продавав українські вишивки на площі „Вест Сенека Мол“.

Відділ відбуває свої сходини раз у місяць протягом цілого року, за виїнятком вакаційного часу.

Відділ є членом УККА і бере активну участь у всякого роду імпрезах. У святкуваннях 22 Січня під час підписування декларації посадником міста Відділ репрезентувала Марія Іскало, голова. На загальних зборах Відділу УККА були привітні наші представниці. До Комітету влаштування концертів Ганни Колесник і хору „Гомін“ з Англії ввійшли були:

Конкурс великоднього печива в Бофало:

Зліва: О. Руда, М. Дранка, Є. Ковтало, О. Соловій (доповідач про традиційне печиво і член журі), Д. Завадівська, А. Конотопська, М. Паньків, О. Салдит. Сидять: Н. Стецьків, М. Іскало, Р. Пікас.

Easter baking competition in Buffalo. From left: O. Ruda, M. Dranka, Ye. Kovtalo, O. Soloviy (who spoke about traditional baking), D. Zavadvivska, A. Konotopaska, M. Pankiv, O. Saldyt. Seated: N. Stetziw, M. Iskalo, R. Pikkas.

Наталка Пруц, Маруся Іскало й Анна Ковотопська.

Відділ вислав пачки з уживаними речами до сиротинця в Парані, Бразилія, а наша голова Марія Іскало вже другий рік платить стипендії незаможним студентам Оксані й Маркові Ліщинським у Бразилії.

На вечорі Тижня Поневолених Націй Відділ репрезентували: Леся Самотівка, Анна Ковотопська і Дарка Завадівська.

На Окружний З'їзд 28 травня ц. р. їздили та ввійшли до Управи такі членки: Дарія Завадівська — організаційна реф., Олена Коритник — заступниця голови, Наталка Пруц і Маруся Іскало.

Після вакацій Відділ знову закинувався, щоб виповнити намічену на початку року програму. В половині серпня Відділ узяв активну участь в „Українсько-Американському Дні“.

Пресова референтка

Округа Південного Нью Йорку

9 ВІДДІЛ СУА ІМ. КН. ОЛЬГИ, БІНГЕМТОН, Н. Й.

Діяльність від 1 січня до 31 серпня 1974 р.

В тому часі Відділ відбув одно зацідання.

З нагоди „22-го Січня“ влаштовано в Головній Бібліотеці в Бінгемтоні виставку українського мистецтва.

В днях 4—5 травня влаштовано в залі „Американ Сівік Ассосіейшен“ український фестиваль, під час якого відбувся продаж українського печива, великодніх писанок, різних предметів із дерева та кераміки в українському стилі.

Незалежно від того членки приготували ще один продаж печива.

Мелянія Кокорудз, секретарка

34 ВІДДІЛ СУА, КОГОВЗ, Н. Й.

Діяльність у першій половині 1974 р.

Дня 6 січня 1974 р. влаштовано традиційну Ялинку — Свят-Вечір для цілої парохії. При святочно прибраних і заставлених традиційними стравами столах засіли о. парох Володимир Андрушків, о. Павло Теодорович з дружиною, членки з родинами та гості. На сцені було видно живий образ „Вертеп“, а в залі дунали колядки.

Дня 10 лютого була відслужена пахаида за спокій душі героїні Ольги

Голова 9 Відділу СУА С. Жизномирська, під час виставки в „Американ Сівік Ассосіейшен“ в Бінгемтоні.

S. Susnomyrska, chairman of UN-WLA Branch 9, during the American Civic Association exhibit in Binghamton.

Басараб. У залі відбулися в її пам'ять святочні сходи. Реферат підготувала й відчитала заступниця голови п-і А. Гогоша. Рецитацію „Поклін“ Л. Моревич з чуттям відчитала У. Омцінська.

27 квітня наш Відділ спільно з 99 Відділом СУА у Вотервліт і Відділом ОЖ ОЧСУ з Амстердаму підготував прийняття після концерту співачки Ганни Колесник.

25 травня спільно з Українським Горожанським Клубом влаштовано „Весняні Вечерниці“.

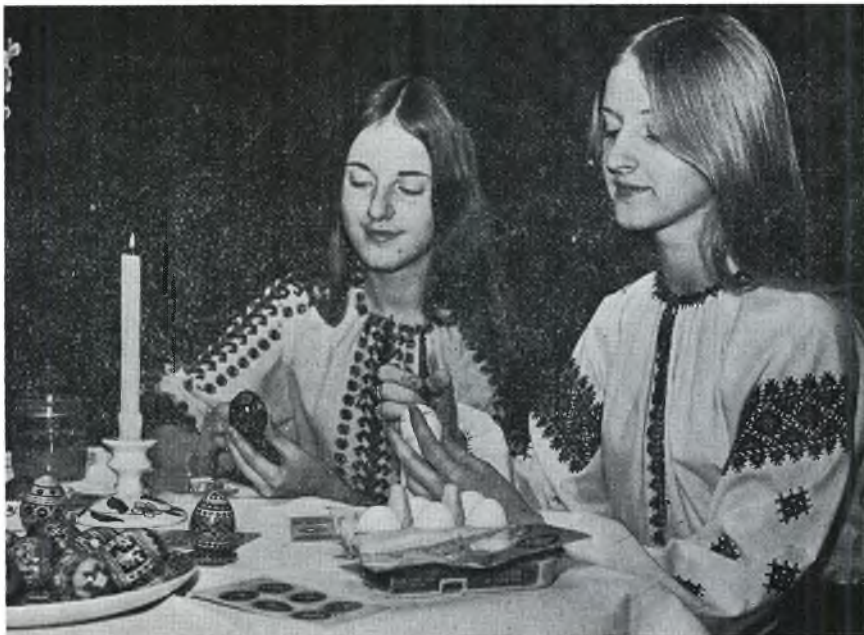

Українські великодні традиції на телевізії в Ютиці, Н. Й.:

Ксеня Антипів — культ.-освітня реф. 57 Відділу СУА, Катруся Ликтей, Роман Мельник.

Ukrainian Easter customs on television in Utica, N. Y. From left: Ksenia Antypiw, cultural chairman of Branch 57, Katrusia Lykтей, Roman Melnyk.

Photo: Davis Plouff

Пишуть писанки на великодньому базарі. Від ліва: Люба Кушнір і Маруся Кошикар, доні союзянок, членок 99 Відділу СУА у Вотервліт, Н. Й.
Decorating Easter eggs at the Bazaar. From left: Luba Kushnir and Marusia Koshykar, daughters of UNWLA members from Branch 99, Watervliet, N. Y.

зувала героїчний спротив 500 жінок-в'язнів у советському концентраційному таборі в Кінгірі. Крім того ще був сольовий виступ Наталки Топольницької, сопрано, і рецитация Павла Тичини: „Скорбна Мати“ у виконанні культ.-освітньої референтки Ксені Антипів. Імпреду закінчено національним гимном.

Українські Великодні традиції на телевізії. За допомогою заступниці голови Відділу Анни Кошикар, українські великодні традиції були демонстровані на місцевій телевізійній програмі у Велику П'ятницю, 12 квітня ц. р. На столі застеленому вишиваною серветою пишлася великодня паска, писанки в мистецькій різьбленій вазі та керамічний флякон із шуткою. Культ.-освітня референтка Ксеня Антипів розказала про українські великодні звичаї, а доня і син наших членок — Катруся Ликтей і Роман Мельник — демонстрували писання писанок, пояснюючи при тому їхню символіку.

Інтернаціональний фестиваль „Святкування Національностей“. Уперше в Ютиці був улаштований інтернаціональний фестиваль у днях 11 і 12 травня ц. р., спонзорований Американською Мистецькою Радою Центрального Нью Йорку. Українська група під фірмою Українського Конгресо-

вого Комітету Америки гідно презентувала українську культуру. Наш Відділ під проводом голови Ірини Запаранюк зайнявся влаштуванням виставки українського мистецтва, що вирізнялася з-поміж усіх інших національностей.

Свято Матері. Того самого дня, що й перший день Інтернаціонального Фестивалю, цебто 11 травня, наш Відділ улаштував традиційне Свято Матері, що його підготовкою зайнялися референтки молоді — Дзвінка Карп'як і Люба Ярмач при співпраці вчительки дитячого садочка Євгенії Ликтей. Дитячий садочок відвідувало пересічно 20 дітей.

День Української Культури. Продовжуючи традицію, започатковану минулого року, наш Відділ улаштовує величавий День Української Культури в дні 21 вересня ц. р. За минулорічним зразком буде відкрита цілоденна виставка українського мистецтва, цим разом сконцентровуючи увагу на сучасному українському мalarстві. У вечірній програмі запрошено до участі відомий танцювальний ансамбль СУМА з Нью Йорку „Верховинці“ під хореографічним керівництвом Олега Гензи та Ансамбль Бандуристок ім. Лесі Українки при Об'єднанні Православних Сестрицтв із Бавнд Бруку, під мистецьким ке-

рівництвом Л. Паливоди. Імпреду широко рекламується в місцевій американській пресі, радіо, телевізії, як теж в українській пресі.

З імпред ще маємо запланований „Андріївський Вечір“ на 14 грудня і Гостину Отця Миколая на 21 грудня.

Крім мистецьких імпред, улаштовано для придбання фондів продаж уживаних речей у днях 22—23 березня та продаж великоднього печива у Квітну Неділю, 7 квітня ц. р.

Представниця від Нью-Йоркської Стейтової Мистецької Ради відвідала наш Відділ 8 липня у звязку з нашим проханням про дотації на збірку українського мистецтва. Вона порадила нам, щоб ми внесли прохання до „Америка ди Бютіфул Фонд“, бо будемо мати більше виглядів на отримання допомоги, що ми й зробили. Вже 19 серпня представниця цієї фундації відвідала нас і маємо надію, що отримаємо від них якусь матеріальну допомогу для влаштування збірки, але шойно в наступному році.

Ксеня Антипів

культ.-осв. і прес. референтка

99 ВІДДІЛ СУА, ВОТЕРВЛІТ, Н. Й.

Відділ чисельно збільшився, бо в цьому році приєднано 6 нових членок. Працю продовжуємо завдяки активності й енергії голови Люби Мокій. Як і попередніх років переведено традиційні вже й очікувані громадою Свят-Вечір з ялинкою і Великодній базар.

Ялинку й Свят-Вечір, із мистецькою програмою, улаштовано при співпраці з місцевим Відділом УККА.

Голова Відділу Люба Мокій привітала гостей, а о. д-р Богдан Волошин провів молитву і поблагословив профору.

Хор студенток під проводом п. Я. Кушніра відспівав кілька колядок і щедрівок, а учениці школи українознавства М. Демчар, М. Кошикар, Н. і Л. Кушнір продекламували „Чотири пори року“. Опісля союзянки подали смачну традиційну вечерю. Після спожиття головних страв, від Відділу УККА п. Я. Кушнір мав доповідь на тему: „Українські Різдвяні звичаї від найдавніших часів поганства по сьогодні“. Відтак при чаю і солодкім гості продовжували гутірки і колядки, заки розійшлись домі.

Свято Жінки Героїні. З початком березня Відділ улаштував Свято Жінки Героїні. Голова Люба Мокій привітала гостей, а Д. Кушнір відчитала

реферат на тему: „Жінки Героїні в українській історії“, яким дуже зворушила слухачів. Студентський хор „Кобза“, під проводом проф. Я. Кушніра і фортепіановому супроводі Наталки Кушнір, відспівав декілька пісень. Леся Боднар виконала деклямацію „Доні України“. Після чаю і соляного гості розійшлися додому.

Дня 7 квітня 1974 р. відбувся очікуваний громадою і чужинцями Великодній Базар із виставкою народного мистецтва, продажем великоднього печива, кераміки, вишивок та інших виробів. Присутні зупинялися при столиках і оглядали чудово уложені мистецькі експонати, гарно удекорований великодній стіл та з захопленням розглядали стіл, де була поміщена українська народна валюта, якої власником є д-р Ю. Слюсарчук, а також придивлялись демонстрації писання писанок. Гості при каві й соляним з великим вдовolenням провели Квітну Неділю на базарі Союзянок, який завжди є нашим великим заробітком і імпрезою.

27 квітня 1974 р. наш Відділ у співпраці з 34 Відділом СУА з Коговзу влаштував в Українському Горожанському Клубі прийняття для Ганни Колесник після її чудового концерту, на якому прибулі гості мали нагоду особисто познайомитись з артистами і весело провести час.

Марійка Комар
пресова референтка

Замість квітів

Оголошення „Замість квітів“ поміщуємо безплатно, якщо пожертви є призначені на фонди й акції нашої організації. В іншому випадку радо полагодимо висилку цієї пожертви, але просимо додати 3 дол. до вплаченої суми на кошт проголошення.

**

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Катерини Гупало, членки 4 Відділу СУА, складаємо 10 дол. на Запасний Фонд Н. Ж. Родині Покійної складаємо щире співчуття.

Управа 4 Відділу СУА
в Нью Йорку

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Петра Футея, чоловіка нашої членки п-ї Марії Футей і тестя вчительки нашої світлички п. Мирослави Футей, складаємо 50 дол. на Запасний Фонд журналу Н. Ж. Дружині, синові

Підвишка передплати

Теперішні умовини подорожіння коштів друку приневолюють нас до підвишки передплати. Хоч як не хотіли б ми приступати до того в майбутньому 1975 році — проте вимога існування нашого журналу кладе перед нас таку необхідність. Отже в 1975 р. річна передплата „Нашого Життя“ вноситиме 9 дол., а піврічна 5 дол. Сподіємось, що зрозумієте цю конечність і спільно з нами увійдете в 1975 рік!

АДМІНІСТРАЦІЯ „НАШОГО ЖИТТЯ“

й родині Покійного висловлюємо наше щире співчуття.

33 Відділ СУА ім. Лесі України
Парма, Огайо

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Анни Снайчук, довголітньої голови нашого Відділу, складаємо 30 дол. на Музейний Фонд СУА.

На цю суму зложились членки:

5 дол. О. Салдит

4 дол. А. Макух

3 дол. І. Дорошак

По 2 дол.: Я. Борачок, С. Волчук, М. Паньків, К. Шипилява

По 1 дол.: А. Артимович, М. Дранка, Т. Душенко, С. Гаврилюк, Д. Завадівська, Є. Ковтало, М. Мандзій, О. Перейма, В. Русенко, Т. Уляк.

Управа 49 Відділу СУА, Бофало

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Володимира Будаса, чоловіка нашої членки, і на могилу нашої членки бл. п. Анни Кузьми складаємо 20 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Управа 93 Відділу СУА
Гартфорд, Конн.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу моєї дорогої приятельки Льоні з Омельських Герасимович складаю 30 дол. на Запасний Фонд Н. Ж.

Ксеня Добрянська, Чикаго

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Февронії Герасимович складаємо 25 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Д-р Володимир і Меланія
Кокорудз, Овего, Н. Й.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. інж. І. Ямрозика складаю 25 дол. на Стипендійний Фонд у Бразилії.

Степан Юрчинський, Трентон

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу дорогої бл. п. Льоні Герасимович, складаємо 20 дол. на пресовий фонд Нашого Життя.

Анна Никифоряк
Стефа Крушельницька

У ПАМ'ЯТЬ бл. п. Софії Гарасимович складаю 10 дол. на Запасний Фонд Н. Ж. Марія Кецала, Чикаго

У ЧЕТВЕРТІ РОКОВИНИ смерті нашого незабутнього батька і дідуна, бл. п. Івана Дороти, кол. директора Повітового Союзу Кооператив у Жовкві, пересилаю 10 дол. на пресовий фонд Нашого Життя.

Елісавета Казимира з Родиною
Ріджайна, Саскачеван, Канада

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Тамари Григорової, дружини брата п-ї Льолі Гадзінської, складаю 10 дол. на Стипендійний Фонд незможних дітей у Бразилії.

Меля Дмитрів, Рочестер, Н. Й.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Степана Дорошенка, чоловіка членки 28 Відділу СУА в Ньюарку Флорентини Дорошенко, складаємо 10 дол. на Стипендійний Фонд для молоді в Бразилії.

Іза і Богдан Боярські, Гагенсак

З УКРАЇНИ наспіла вістка про смерть моєї матері бл. п. Ксені Рудницької. Замість квітів на дорогу могилу посилаю 10 дол. на Фонд Бабусі, а 15 дол. на сироти в Бразилії.

Марія Цісарук, Юніон Лейк

У ПАМ'ЯТЬ померлої, невіджалуваної нашої матері бл. п. Марії-Олени Брикович — на Фонд „500“ 10 дол. і на журнал для „бабусі“ 7 дол. жертвують дочки

Володимира і Теодосія Брикович
Філядельфія

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Катерини Гупало, сестри п-ї Т. Сиротюк, складаю дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Іванна П. Бенцаль, Нью Йорк

У ПАМ'ЯТЬ померлої, милої нашої пані Софії Гарасимович, на Стипендійний Фонд у Бразилії 5 дол. складають

В. і Т. Брикович, Філядельфія

Посмертні згадки

ЧИКАГО, ІЛЛ.

Дня 14-го червня 1974 р. відійшла у Вічність у Чикаго заслужена членка 22-го Відділу СУА бл. п. **Марія Ванджура** з дсму Сандецька, народжена у Свидові чортківського повіту.

Покійна вчилася в українській державній учительській семінарії. У 1922 р. вийшла заміж за Ва-

Бл. п. Марія Ванджура
The late Mariya Vandzhura.

силія Смітюха. Спільно з ним брала участь у громадській роботі. Стала членом драматичного гуртка й хору „Просвіта“ і вступила в члени Союзу Українск. Була членом управи й займала пост голови.

У 1935 р. повдовіла й залишилася з донечкою Марійкою. Хоч мусіла працювати на прожиток книговодом у кооперації, не покинула громадської праці.

У 1939 р. вийшла вдруге заміж за громадського діяча Ізидора Ванджуру, з яким прибула у 1948 р. до ЗСА. Поселившись в Чикаго, Марія вступила в членки 22-го Відділу СУА. Була весь час в управі, виконуючи довгі роки функцію фінансвої референтки.

Бл. п. Марія була доброю дружиною й матір'ю та провадила свою родину в українському дусі. Дуже любила українське народне мистецтво, особливо вишивку.

Була людиною шляхетною, доброю вдачі, вирозумілою й жертвенною. За ті прикмети здобула собі загальну любов і пошану.

Бл. п. Марія була прикладною членкою Відділу й залишиться для нас прикладом, як працювати для добра організації.

Доля не судила їй дожити до 25-літнього ювілею Відділу, який відбудеться 9-го листопада ц. р.

Спи тихим сном, дорога Маріє, а пам'ять про Тебе залишиться в наших серцях назавжди!

Марія Юзефович

**

НЮ ЙОРК, Н. Й.

З великим жалем повідомляємо, що 2 вересня 1974 р. відійшла у вічність на 87-му році життя наша почесна членка бл. п. **Льоня Герасимович**. Покійна вчителювала довгі літа на Буковині й у Львові. Залишила самотню дочку Ярославу Лушпинську, яка є теж членкою нашого Відділу.

Управа 64 Відділу в Нью Йорку

БРУКЛИН, Н. Й.

Ділимося сумною вісткою з усім членством СУА, що 24-го червня 1974 р. відійшла у Вічність бл. п. **Марія Корейко**, членка 21-го Відділу.

Покійна народилася в селі Замочок, пов. Жовква в Західній Україні. У ряди СУА вступила в 1946 р. Була прикладною й жертвенною членкою. Протягом кількох років була секретаркою 21-го Відділу.

Залишила в смутку чоловіка Петра, доньки Анастасію й Павлину, чотири сестри й брата в Україні, три внуки й чотири правнуки.

Членки Відділу принесли до похоронного заведення кошук квітів, жертвували на Службу Божу й брали участь у похоронних відправах, стоячи з лентами й світлом коло домовини Покійної.

Спи, Дорога Союзяно, нехай земля прибраною батьківщини буде Тобі легкою!

Управа 21-го Відділу
Бруклін, Н. Й.

РІЧНІ ЗБОРИ

44 ВІДДІЛ ІМ. НЕВІДОМОЇ ГЕРОЇНІ, ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, ПА.

Річні збори Відділу відбулися 17 березня 1974 р., в присутності 16 членок. Збори відкрила голова Відділу О. Коровицька. Президію очолила голова Окружної Ради Лідія Дяченко, секретарювала О. Войтюк.

Після молитви Т. Горашенко прочитала протокол із попередніх річних зборів. Протокол прийнято без змін.

Про цілість праці Відділу звітувала голова. Звіт склала теж касирка З. Капшученко й референтки: В. Бузань — супс. опіки і Т. Цимбал — культ.-освітня.

Після заслухання звітів предсідниці зборів прихильно висловилася про діяльність Відділу і побажала успіхів у праці нововибраній Управі, в склад якої ввійшли: Зоя Капшученко — голова, Лариса Дончук — заст. голови й пресова референтка, Татяна Горашенко — секретарка, Галина Царинник — касирка. Референтки: Вікторія Бузань — супс. опіки, Татяна Цимбал

— культ.-освітня, Христина Ярмоленко — господарська, Розіта Стельмах — імпрезова, Галина Бондаренко — організаційна. До Контрольної Комісії ввійшли: Марія Терпелюк і Оля Войтюк.

Оля Войтюк

45 ВІДДІЛ СУА, ЕЛІЗАБЕТ, Н. ДЖ.

Річні збори відбулися 24 лютого 1974 р. в присутності двох третин членок. Голова Відділу Марія Олійник відкрила збори й привітала представниць Окружної Ради Ньюарку Надію Бігун — голову й Євгенію Цікало — заступницю голови Окр. Ради. Зборами провадили: Н. Бігун — голова й Олена Мельничук — секретарка. Після заслухання звітів і дискусії, на внесення голови Контр. Комісії Ш. Загайкевич збори признали абсолюторію уступаючій Управі.

До нової Управи ввійшли: Ярослава Василяк — голова, Марія Гивель — заступниця, Марія Бокало — секретарка, і референтки: Галина Король — пресова, Ольга Шевчук імпрезова,

Олена Мельничук — культ.-освітня,
Ліза Ядусь — господарська.

На пропозицію голови Окр. Радп. Н. Бігун, вибрано референткою зв'язків Шілу Загайкевич. Ціллю цієї референтури є познайомлювати американців з українською культурою та ширити серед них відомості про Україну.

Нововибрана голова Відділу Я. Василлак подякувала присутнім за довіря й побажала дружньої співпраці. Після чаю й солодкого — збори закрито.

Галина Король
пресова референтка

57 ВІДДЛ СУА, ЮТИКА, Н. Й.

Згідно із статутом загальні збори відбулися при кінці звітного року, 30 грудня 1973 р. Збори, які відкрила молитвою голова Відділу Ірина Запаранюк, вибрали президію зборів у складі: голова — д-р Теодозія Савицька, секретарка — Володимира Смик.

У своєму звіті з діяльності Відділу, голова представила багату й цікаву працю Відділу в 1973 році, звітуючи рівночасно про організаційну, виховну, пресову й суспільну референтури. Окремо звітували касирка Ірина Рабій і культ.-освітня референтка Ксеня Антипів. Наш Відділ висів прохання до Нью-Йоркської Стейтової Мистецької Ради про дотацію в сумі 2,700.00 доларів на влаштування постійної виставки українського мистецтва та допомогу при влаштуванні Дня Української Культури в дні 21 вересня 1974. Про рішення можна буде знати щойно при кінці 1974 року, а то й пізніше.

В дискусії над звітами висловлено признання та подяку уступаючій Управі за проведену працю, зокрема енергійній і невтомній голові Ірині Запаранюк. Після уділення абсолюторії уступаючій Управі, збори одноголосно заявили за листом Номінаційної Комісії і нову Управу вибрано в складі: Ірина Запаранюк — голова, Анна Кошикар — заст. голови і реф. зовнішніх зв'язків, Володимира Смик — секретарка, Ірина Рабій — касирка, і референтки: Володимира Яцків і Галина Бровар — сусп. опіки, Дзвінка Карп'як і Люба Ярмак — реф. молоді, Ксеня Антипів — культ.-освітня і пресова, Катерина Драгош — господарська.

Контр. Комісія: Степанія Чорна — голова, Теодозія Савицька і Марія Боднарчук — члени.

Нововибрана, члн пак перевибрана, голова Ірина Запаранюк подякувала зборам за довіря й накреслила план

Від Редакції

Редакція не приймає матеріалів не підписаних авторами та застерігає за собою право скорочувати статті та правити мову.

Статті, підписані авторами, висловлюють їх власні погляди, а не погляди редакції. Редакція не буде містити неввічливих і образливих для когонебудь висловів. Рукописів не звертаємо. Анонімів не читаємо.

Редакція приймає у вівторок, середу, четвер і п'ятницю від 10:30—1 і по полудні від 3—6. В інших годинах за домовленням: тел: 674-5508 (код. 212).

праці на наступний рік. Молитвою закінчено збори.

Ксеня Антипів
культ.-осв. і прес. реф.

73 ВІДД. СУА, БРИДЖПОРТ, КОНН.

Річні збори відбулися 16-го грудня 1973 р. Була на них присутня представниця Окружної Ради І. Захарко. Збори відкрила голова Мирослава Чубата. Однохвилиною мовчанкою вшановано бл. п. Осипу Грабовенську.

На 1974 р. вибрано Управу в такому складі: Мирослава Чубата — голова, Марія Болонна — заступниця, Надія Фалько — касирка, Галина Тромса — секретарка. Референтки: Анна Чернявська — пресова, Олександра Шуст — виховна і Лідія Кириченко до помочі, Стефанія Бабій — культ.-освітня, Ольга Пендаківська й Марія Слівінська — сусп. опіки, Анна Гомік — зв'язків, Ірина Федоронько, Юлія Бура й Ярослава Ковач — господарські, Марія Пелешук, Марія Цап і Марія Романів — імпрезові.

Контр. Комісія: Ольга Сусла, Євгенія Кириченко й Онися Іванко.

Анна Чернявська
пресова референтка

79 ВІДДІЛ СУА ІМ. ОЛ. СТЕПАНІВ, БОСТОН, МАСС.

Дата: 16 грудня 1973 р.

Президія: Анна Любінська, голова Окр. Ради Нової Англії — предсідниця, Татіяна Смолинська — секретарка.

Звіги Управи зложили: Марія Турко — голова, Наталія Миколаєвич — секретарка й референтка сусп. опіки, Люся Чайківська — касирка.

Нова Управа: Іванка Кап — голова, Анна Смолинська — заступниця, Люся Чайківська — касирка, Татіяна Смолинська — секретарка. Референтки: Наталія Миколаєвич — культурно-освітня, Зеня Грабович — сусп. опіки.

Контр. Комісія: Марія Турко й Зеновія Берегулька.

Татіяна Смолинська, секретарка

ВІДГУКИ

(Докінчення зі ст. 10)

Америці уздовж побережжя Атлантийського океану почали називати бабине літо „індіянським літом“.

До року 1794 назва „індіянське літо“ була в усній мові й щойно з того року існує перша писана згадка про „індіянське літо“. Цю назву завезли пізніше до Англії й вона там стала відома, але для цієї пори в Америці, а не в Англії. Так вона і вживається для означення бабине літа в Америці.

Року 1778 один автор ужив назву „індіянське літо“ для означення спекни в Індії та у Вест Індії, але ця назва так і не поширилася поза ті країни.

THE WELSH KOZAK

(Continued from page 21)

Welshmen are known to be, Mr. Jones is in sympathy with the plight of the Ukrainian people. Mr. Jones plays with "Homin" choir upon the urging of his wife, who advised him never to say "no" to "his boys" when they go on a tour. In appreciation to Mrs. Jones for the good advice, benefited by all who hear Mr. Jones play and "Homin" sing, the Ukrainian women of New York City presented Mrs. Jones with a gift — an embroidered scarf. From the letter sent by the group to Mr. and Mrs. Jones. . . . "We the Ukrainian women of the city of New York, beg you to relay our heartfelt thanks to your wife for suggesting to you, never to say "no." Please extend to her our warmest regards and a small token of our appreciation as a remembrance that both of you have friends here, in New York City, who, if necessary, also will not say "no" in the event that you might need us."

Центрاليا одержала

ПРЕСОВИЙ ФОНД:

По жертви, зложені на Пресовий Фонд, є для Відділів обов'язкові й обіймають влати Відділів і осіб, зложені в часі від 1 березня до 30 квітня 1974 р.

Від. 1 Нью Йорк	50.00
„ 16 Міннеаполіс	50.00
„ 18 Пассейк	50.00
„ 20 Філядельфія	50.00
„ 22 Чікаго	10.00
„ 27 Піттсбург	25.00
„ 29 Чікаго	5.00
„ 36 Чікаго	7.00
„ 42 Філядельфія	25.00
„ 44 Філядельфія	50.00
„ 47 Рочестер	50.00
„ 47 Рочестер (з „Червоної Калини“)	50.00
„ 54 Вілмінгтон	50.00
„ 56 Дітройт	10.00
„ 64 Нью Йорк	50.00
„ 69 Лорейн	50.00
„ 70 Пассейк	50.00
„ 72 Нью Йорк	100.00
„ 73 Бріджпорт	25.00
„ 81 Дітройт	50.00
„ 99 Вотервліт	50.00
„ 101 Чікаго	50.00
„ 102 Манстер	50.00
„ 103 Гемстед	75.00

По 100 дол.: Комітет Балю Преси СФУЖО.

По 20 дол.: Ольга Павлів, Маямі, Олена Турула, Чікаго, Стефанія Левченко, Денвер.

По 15 дол.: І. Олексюк, Чікаго, Іванна Бенцаль, Нью Йорк, Мирослав Белей, Філядельфія.

По 10 дол.: Д-р Галина Подюк-Клюфас, Сиракузи, Ірина Пижанська, Чікаго, С. Шумило, Дітройт, Анна Никифоряк, Нью Йорк, Олена Глібович, Місанго, Таня Сиротюк, Ріджвуд, Ірина Попович, А. Ю. Ганкевич.

По 8 дол.: Михайлина Мушак, Чікаго.

По 6 дол.: Дарія Сірко, Парма, Євгенія Поттер, Рочестер, Миладора Полатайко, Піттсбург, Люба Кривокульська, Гемилтон.

По 5 дол.: Ольга Школяр, Кліфтон, Лідія Шавяк, Балтимор, Оксана Рак, Нью Йорк, М. Порошок, Давнсью, Ві-

ра Кліш, Філядельфія, Марія Марусевич, Лонгмедов.

По 4 дол.: Марія Филипович, Філядельфія.

По 3 дол.: Людмила Сердюк, Трентон, Розалія Крушельницька, Гемтремк, Ольга Кіфяк, Марія Даниш, Осипа Лень, Стефанія Салдан, Євстахія Шуган — усі з Нью Йорку, Анна Василячук, Христина Лисобей, Ольга Гвоздьовська, Теодосія Гаврилів, Ірина Левчук — усі з Філядельфії, Марія Фединяк, Демот, Ликерія Мачук, Люба Шеремета, Ольга Мартинюк, Дарія Бурштинська — всі з Чікаго, Анна Пацлавська, Форест Гілс, Корнелія Собол, Гартфорд, Ольга Бойко, Едмонтон, Марія Світій, Бруклін, Рома Микитюк, Торонто, Стефанія Луккомська, Нью Гейвен, Ліна Басюк, Форест Парк, Люба Раковська і Леонтина Гошовська, Бронкс, Павля Веприк, Вестон, Дарія Ломницька, Вестгемтон, Віра Смаль-Стоцька й Олена Пендаківська, Парма, Ірина Процик, Вестмонт, І. Чумиловська, Скенектеді, Люба Федорко, Дітройт, Ірина Костів, Л. А. Ситі, Марія Кіндрат, Рочестер, Іванна Парахоняк, Асторія, Емілія Онишкевич, Ірвінгтон, Олена Блавацька і Лідія Лемішка, Балтимор, Ксеня Зазуля, Лос Анджелес, Наталія Мітрінга, Джексон, Анна Валько, Бейон, Марія Ярема, Ірі, Люба Чолган, Пассейк, Анна Маньовська, Ньюарк, Тамара Савельська, Сімі.

По 2 дол.: Катря Говда й Ольга Ізьо, Едмонтон, Галина Стахнів, Сіклервіл, Мирослава Притула, Бінгемтон, Ольга Гоевич, Чікаго, Ірина Свистун, Ірі, Анастасія Хариш, Довнерс.

По 1 дол.: Стефанія Гуцалюк, Бруклін, Ольга Падик, Торонто, Френсіс Сіблей, Маямі, Ольга Курило, Принс Алберт, Анна Зелік, Нью Йорк, Марія Городецька, Сиракузи, Ольга Кулинич, Йонкерс, Марія Погорецька, Асторія, Стефанія Филипович, Чікаго, Марія Ванджуря, Парк Рідж, К. Кордуба, Ньюарк, Ольга Гафткович, Гартфорд, А. Бутенко, Рочестер, Катерина Сівасько, Клівленд.

ФОНД „МАТИ Й ДИТИНА“

Від. 1 Нью Йорк	60.00
„ 16 Міннеаполіс	30.00
„ 22 Чікаго	168.00
„ 44 Філядельфія	70.00
„ 47 Рочестер	66.00
„ 54 Вілмінгтон	69.00
„ 64 Нью Йорк	90.00
„ 70 Пассейк	70.00

По 10 дол.: Стефанія Нагірна, Нью Йорк, Ольга Пісецька, Балтимор.

По 5 дол.: Марія Кіндрат, Рочестер.

ФОНД „П'ЯТСОТ“

Від. 1 Нью Йорк	10.00
-----------------	-------

3 подякою

Ольга Муссаковська, секретарка
Ірина Качанівська, касирка

ДОРОГІ ЧИТАЧКИ!

ХОЧ ДО СВ. МИКОЛАЯ, ЧИ РІЗДВА ЩЕ ДАЛЕКО, АЛЕ ВЖЕ ТЕПЕР НЕОДНА ІЗ ВАС ПОЧИНАЄ ДУМАТИ-ЖУРИТИСЯ ДАРУНКАМИ. САМА ДУМКА ПРО ПЕРЕПОВНЕНІ КРАМНИЦІ ЛЯКАЄ. А, МОЖЕ, ЩЕ БІЛЬШЕ ДУМКА ПРО ТЕ, ЩО КОМУ ПОДАРУВАТИ?

ХОЧЕМО ПРИЙТИ З ДОПОМОГОЮ І ПОРАДИТИ:

ДАРУЙТЕ СВОЇЙ ДОЦЦІ, НЕВІСТЦІ, ПРИЯТЕЛЬЦІ, МАМІ, БАБУНІ ЖУРНАЛ

„НАШЕ ЖИТТЯ“

ВИ НЕ БУДЕТЕ МАТИ КЛОПОТУ, А ВАШІ БЛИЗЬКІ МАТИМУТЬ РАДІСТЬ ТА КОРИСТЬ!

ПЕРЕДПЛАТУ ПЕРЕСИЛАТИ НА АДРЕСУ АДМІНІСТРАЦІЇ „НАШОГО ЖИТТЯ“:

“OUR LIFE”

4936 N. 13th St., Philadelphia, Pa. 19141